

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Вівторок, 15 січня 2008 року • № 4 (1956) • Ціна вільна

Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО:

ГРАВЕЦЬ ЗБІРНОЇ МАЄ БУТИ ПАТРІОТОМ

Виконком ФФУ ухвалив кілька рішень. Заслуженого тренера України Володимира Мунтяна призначено головою Комітету національних збірних команд з футболу. Також затверджено єдиний календар спортивно-масових заходів ФФУ на 2008 рік, план організаційних заходів з підготовки й проведення Міжнародного турніру пам'яті першого президента ФФУ Віктора Банникова, та визначено склад Дирекції фінального турніру Євро-2009 (U-19) у Донецьку та Маріуполі. Але найголовнішим було, звичайно, питання затвердження Олексія Михайличенка на посаді головного тренера збірної України.

Перед голосуванням члени виконкому вислухали єдиного кандидата на посаду тренера національної збірної Олексія Михайличенка. «Прекрасно розумію, наскільки це почесно та відповідально — обійняти посаду головного тренера національної збірної, — зауважив фахівець. — Також чудово усвідомлюю, які складні цілі постають перед командою. Наразі завдання одне — вихід до фінальної частини чемпіонату світу-2010. І зізнаюсь: я бачу потенціал у нашої збірної для досягнення цієї мети». Новий тренер національної збірної зазначив, що головним завданням його команди є вихід у фінальну частину чемпіонату світу 2010-го року, та, власне, те саме сказав і його роботодавець, запропонувавши Михайличенку контракт за наступної умови: два роки в обмін на вихід до фінальної частини ЧС-2010 і в разі вирішення завдання — ще два.

Олексій Олександрович зазначив, що три з половиною року пропрацював тренером молодіжної збірної України з футболу і добре знає потенціал молодих футболістів. При цьому наголосив, що штучно омолоджувати національну збірну буде недоцільно — кожен гравець молодіжки має заслужити це право. Крім того, він відзначив важливість співпраці з клубними тренерами, які можуть надати інформацію про психологічну готовність футболіста. Також Михайличенко підкреслив, що гравець національної збірної має бути майстром футбольної справи. Мати характер, але не менш важливі духовність, відповідальність і патріотизм.

«Мені дуже хочеться, щоб хтось із нинішніх гравців молодіжної збірної невдовзі опинився в національному таборі. Проте, якщо на попередній посаді в мене були певні можливості для експериментів, то віднині — навряд чи», — резюмував Михайличенко. Він висловив сподівання, що в тренерському штабі Михайличенка працюватимуть Євтушенко, Веремеєв і Михайлов.

Див. 2 стор.

Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО:

ГРАВЕЦЬ ЗБІРНОЇ МАЄ БУТИ ПАТРІОТОМ

Продовження. Початок на 1 стор.

По завершенні засідання Виконкому ФФУ відбулася прес-конференція, на якій новообраний тренер відповів на кілька запитань.

— Олексію Олександровичу, на ваш погляд, хто більше винен у тому, що збірна України не виконала завдання виходу в фінальну частину Євро-2008 — тренерський штаб, команда? Або ж просто такий наш об'єктивний рівень?

— В першу чергу, скажу, що обговорювати роботу колег неетично. І не буду цього робити. На мій погляд, в проблемі ніколи не буває одного винуватого. Як правило, є сукупність причин того або іншого результату. Тому я не зупинятимуся на тому, що було до мене.

Якщо говорити про нинішню збірну, то, безумовно, в нас є колектив, є команда. Цього ніхто не заперечує, й у мене навіть думок немає про те, щоб все починати з нуля. Навпаки, упевнений, що всі ми вдячні нашій збірній за те, чого вона добилася. Але, на мій погляд, можна ефективніше використовувати ті резерви, які є в команди, у країни. Та молодь, яка підростає, має право заявити про себе на повний голос. Але це в жодному випадку не можна робити штучно. Адже національна збірна — це найвищий рівень для кожного футболіста, і люди повинні бути готові на всі сто відсотків, при цьому в них повинен переважати дух патріотизму. Тому що, виходячи на поле в футболці національної збірної, ти захищаєш честь своєї країни. І мені здається, саме в цьому аспекті наша головна сила.

— Які будуть ваші перші кроки на посту головного тренера збірної України?

— Загалом, програма для збірної складена ще до мене, і я з нею повністю згоден. Вважаю, що всі майбутні спаринги збірної України – дуже хорошого рівня, більшість наших найближчих суперників складають еліту європейського футболу. Тільки через такі матчі можна мати об'єктивну оцінку своїх можливостей і правильно будувати роботу в майбутньому.

Ну, а моїм першим кроком як головного тренера збірної України буде створення тренерського штабу.

— Товариські матчі ви розглядаєте як спробу збудувати новий бойовий склад команди або ж прагнутимете добитися результату, щоб підвищити упевненість хлопців у своїх силах?

— Тут треба розглядати все разом узяте. Незважаючи на те, що це контрольні матчі, в них ми не тільки випробовуватимемо нових гравців, а й шукатимемо нові поєднання в грі, намагаючись награти склад. Безумовно, в команді є кістяк — це заслуговує пошани й уваги. Але за низкою позицій я б хотів провести деякі експерименти. При цьому хочу наголосити: статус контрольної гри не означає експеримент заради експерименту. Я чудово усвідомлюю те, що будь-яка гра національної збірної — це імідж країни, її рейтинг. І я постараюся налаштувати хлопців так, щоб вони виходили грати не просто контрольний матч, а розуміли, що виступають за національну збірну своєї країни.

— Як виправити ситуацію, коли через надлишок легіонерів ми втрачаємо талановиту молодь і можемо втратити ціле покоління?

— Це окреме й дуже болюче питання. Працюючи в «Динамо», я інакше дивився на цю проблему. Але за останні роки, які я провів на посаді наставника молодіжної збірної України, на власні очі переконався в тому, що, володіючи певним потенціалом, талановитою молоддю, ми не можемо її повністю розкрити, не можемо використовувати її на повну потужність. Тому що хлопці просто не мають ігрової практики, не мають можливості для зростання в своїх клубах. Адже перебування в збірній складає всього кілька днів, і за цей період неможливого чогось навчитись. Тому дуже важливо, щоб молоді гравці, які володіють величезним потенціалом, заявили про себе в клубах, за які виступають. Вийшовши на перші ролі в своїх командах, хлопці тим самим дадуть мені можливість залучати їх до національної команди.

Звичайно, ми не уникнемо проблеми легіонерів. Будучи старшим тренером молодіжної збірної України, я дуже тісно співробітничав з тренерським штабом Олега Володимировича Блохіна і чудово бачив проблеми, які існували в національній команді. Можу сказати, що в «молодіжки» були аналогічні труднощі. Іноді доходило до того, що ми не могли поділити трьох оборонців на одну гру. Але я сподіваюся, що все зміниться на краще. На мій погляд, ліміт на легіонерів необхідно посилювати. Я взагалі не розумію, чому ми говоримо про поняття «ліміт на легіонерів», адже по суті йдеться про ліміт на українців.

— Яка національна збірна України вашої мрії?

— Це дуже об'ємне питання, на яке відповідати можна дуже довго. Ймовірно, це команда, яку б поважали і з якою рахувалися б у всьому світі. Це — перш за все. Щоб навіть в такій дрібниці, як спаринги, шукали не ми, а нас.

— Коли ви дізналися, що є одним з претендентів на пост головного тренера збірної?

— Важко було не дізнатися про те, що постійно фігурувало в усіх ЗМІ. Крім того, про те, що моя кандидатура дійсно розглядається ФФУ, мене повідомили колеги по роботі.

— Чи можна сказати, що робота головним тренером національної збірної — це втілення вашої мрії?

— Мрія будь-якого тренера — мати попит. А пост головного тренера національної команди — це, напевно, найвище, про що можна мріяти в тренерській роботі. Для мене тепер найголовніше — виправдати довіру і спростувати думку тих, хто в мене не вірить.

— Йдучи, Блохін сказав, що передасть всі справи збірної новому наставникові збірної України. У зв'язку з цим, чи можна говорити, що вас чекає зустріч з Олегом Володимировичем?

— Безумовно! Ми досить тісно співпрацювали в минулих відбіркових циклах, є не тільки колегами, але й друзями, тому, звичайно ж, ми зустрінемось і багато про що поговоримо.

— А чи спілкувалися ви з Олегом Володимировичем з тих пір, як він порекомендував Григорію Суркісу саме вас, як свого спадкоємця, на пост головного тренера збірної України?

— Ні. Та й про рекомендацію Олега Володимировича я дізнався з преси.

— Чи були у вас вже якісь контакти з гравцями національної збірної?

— Безумовно, ні. Як ви собі це уявляєте? «Вам дзвонить кандидат в тренери збірної...» Так? (*Посміхається*). Подібні речі я вважаю неетичними. Повторюся: чудово розумів, що я лише кандидат на пост головного тренера. Тому готувався до того, щоб бути зрозумілим і упевненим для членів виконкому й чітко показати своє бачення тієї роботи, на яку претендую.

— Ви з Протасовим були головними претендентами. Чи спілкувалися з ним?

— Ми з ним постійно спілкуємося, але ці питання не обговорювали. Мені здається, що це й не потрібно було. Я чудово знав, що Олег Протасов — кандидат, і він, у свою чергу, чудово знав, що я знаходжуся точно в такій же ролі. Ми спілкуємося ми давно й тісно. У тому числі й по роботі, адже в мене в молодіжній збірній було багато представників «Дніпра».

— Чи публікуватимете якийсь розширений список кандидатів до збірної України?

— Проблема в тому, що зараз у команд проходять збори, а мені необхідно знати, в якому стані знаходиться той або інший футболіст. Вихід один: буду зідзвонюватися з клубними тренерами, щоб до першого спарингу — 6 лютого проти Кіпру — викликати до збірної справді найкращих на сьогоднішній момент. А зараз я просто не готовий, щоб повідомити список кандидатів у національну команду.

— Плануєте бути на Кубку Першого каналу?

— Звичайно. До першого товариського матчу це чи не єдина можливість передивитися багатьох кандидатів до збірної, які виступають у «Динамо» й «Шахтарі».

— Можливо, плануєте побувати на зборах якоїсь з команд?

— Дайте мені трішки часу для того, щоб «отямитись». (*Посміхається*). До того ж найближча турбота і так є — це визначення календаря ігор в нашій відбірковій групі. Це дуже важлива подія.

Сергій ТАТУЛЯН:

БУДЕ ДЛЯ СВОЇХ ПІДОПІЧНИХ АВТОРИТЕТОМ

Делегат УЄФА, арбітр ФІФА, триразовий володар «Золотого свистка», член виконкому та Президії ФФУ Сергій Татулян на прохання нашої газети прокоментував призначення Олексія Михайличенка на посаду головного тренера національної збірної України.

— У нас обов'язково мав бути вітчизняний тренер! Був, якщо ви пам'ятаєте, виступ президента ФІФА Йозефа Блаттера, в якому він критикував вибір Англії, яка не поставила на чолі національної збірної фахівця своєї країни. Хоча й Капелло — людина з великим іменем. Тренер повинен бути вітчизняним, знати низи, коріння, а Михайличенко це знає й багато зробив для молодіжного футболу, адже пропрацював три з половиною року.

— Чи буде Олексій Михайличенко для своєї команди таким же авторитетом, яким був Олег Блохін?

— А чому ні? У нього є авторитет і як у гравця, і як у тренера. Він грав у київському «Динамо» і в таких командах, як італійська «Сампдорія», шотландський «Рейнджерс», в збірній СРСР. Він має достатньо досвіду, щоб розпочати роботу в збірній і, будемо вірити, — в нього все буде гаразд.

— Такі досвідчені гравці, як Шевченко та Воронін, зможуть знайти з ним спільну мову?

— У цьому не може бути жодних проблем. Зараз по всій Європі працюють тренери, яким лише по сорок років або ще й сорока немає. Думаю, що ці гравці сприймуть Михайличенка правильно, знаючи його багатий досвід як футболіста і як тренера.

— Про Михайличенка говорять, як про тренера в тій чи іншій мірі залежного від керівництва динамівського клубу...

— А як було за часів Лобановського, коли Валерій Васильович очолював і «Динамо», й збірну Радянського Союзу? Це ми вже зараз звикли до того, що тренер збірної повинен працювати лише в збірній і не поєднувати це з клубною роботою. За часів Лобановського ж з одинадцяти збірників дев'ять були динамівцями. Це не має великого значення, головне, щоб це був хороший, порядний тренер, яким є Олексій Михайличенко.

Равіль САФІУЛЛІН:

НЕМАЄ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

Віце-президента, члена виконкому Федерації футболу України, президента Професіональної футбольної ліги Равіля Сафіулліна на засіданні виконкому ФФУ не було. Однак у коментарі нашому часопису він не відмовив.

— Равіле Сафовичу, вас не було на засіданні через об'єктивні обставини чи ваша відсутність — це своєрідна форма протесту щодо того, що відбувалося?

— Мене, щиро кажучи, в той день не було навіть у Києві. Проте, скажу, що про призначення Олексія Михайличенка було відомо вже давно. Фактично ні в кого не виникало сумнівів у тому, хто буде наставником команди, велися переговори з помічниками нового тренера — Вадимом Євтушенком, Михайлом Михайловим. Їх, як виявилося, запрошували вже давно, й тому останні півроку вони ніде не працевлаштовувалися.

— Тобто запевнення Олексія Михайличенка й президента ФФУ Григорія Суркіса про те, що до призначення з тренерами не велися переговори — це гра на публіку?

— Я так не скажу. Про те, що Євтушенко й Михайлов мали попередні домовленості з Михайличенком, я прочитав, напевно, як і ви, в одному із ЗМІ (Вадим Євтушенко й Михайло Михайлов справді озвучили терміни переговорів. Так, Євтушенко заявив, що пропозиція йому надійшла в листопаді, коли він був приїздив у Київ. А Михайлов повідомив, що, виходячи з неї, упродовж півроку відмовився від багатьох пропозицій. — **Прим. авт**).

— Яка ваша позиція щодо призначення Олексія Михайличенка на посаду головного тренера національної збірної України?

— Я вважаю Михайличенка дуже кваліфікованим гравцем і дуже хорошою, порядною людиною. Але, прийнявши таке рішення — очолити збірну, він може не стільки здобути. скільки втратити, бо нова посада — це величезна відповідальність. Він все-таки недосвідчений тренер, а якщо ще й врахувати, яка в нас відбіркова група... В «Динамо» у нього не вийшло, потім були невдачі з «молодіжкою». Всі ці, а також вищевказані чинники дають підґрунтя для висновку, що права на помилку у Михайличенка немає.

— Які якості мають бути в головного тренера збірної України і яких, на ваш погляд, Михайличенку ще треба набути?

— Запам'ятати раз і назавжди: він — головний тренер. Нікого не слухатись, мати свою думку, свою позицію й твердо її відстоювати. А то в нас порадників у футболі вистачає. І, звичайно, дуже важливо, щоб він зміг відповідно налаштувати команду на наступний цикл. У нашої команди є потенціал, але він прихований, його потрібно розкрити. Якщо порівняти збірну Англії й збірну України, то перша набагато сильніша за другу, але й збірну Англії можна перемогти, якщо правильно налаштувати команду. Тому новоспеченому головному тренерові збірної України Олексієві Михайличенку хочу побажати удачі й терпіння для досягнення мети.

Підготував Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Скандал

НА ШЛЯХУ ДО ЛОЗАННИ?

Ще не закінчилася епопея навколо Леоніда Ковеля, як знову черговий скандал струсонув український футбол. Йдеться про перехід плеймейкера дніпропетровського «Дніпра» Костянтина Кравченка до донецького «Шахтаря». Справа ось у чому: «Дніпро» хоче отримати за футболіста п'ять мільйонів доларів «чистими», тобто, щоб «гірники» сплатили за них податок з цих п'яти мільйонів. «Шахтар» же, в свою чергу, керується пунктом, прописаним у контракті Костянтина: якщо за гравця якийсь клуб запропонує 5 млн. доларів – право вибору залишається за футболістом. Звичайно, цього контракту ніхто зі смертних не бачив, тому робити якісь далекоглядні висновки, мабуть, не варто. Ніхто не знає, про яку суму йдеться – про «чисті» 5 мільйонів чи ні. Тим більше, що інформаційна війна розгорнулася, в основному, на сайтах «гірників» та «дніпрян», а також на шпальтах «підлеглих» видань, тому про об'єктивність мова йти не може. Думаю, що це саме та ситуація, коли може дійти до спортивного арбітражного суду в Лозанні. Хочу нагадати, що така ситуація уже мала місце. Пригадуєте перехід Карамушки з «Борисфена» до «Шахтаря»? Ситуація юридично не ідентична нинішній, але схожість є. «Борисфен» в тому випадку відстояв свої права і отримав гроші за Карамушку. Як буде зараз – покаже лише час. Дехто вважає, що Кравченко – це лише тло, на якому розігрується битва між Ахметовим та Коломойським в намаганні показати, «хто крутіший»? Може, й так. Позитив в цій ситуації один – на одного крутого, який не буде прогинатися під Київ та Донецьк, в нашому футболі стало більше.

Олександр ОЗІРНИЙ.

«Дніпро»

МАЗИЛУ — П'ЯТИЙ НОВАЧОК

П'ятим новачком «Дніпра» під час зимової перерви став нападник збірної Румунії Іонуц Мазилу. Він підписав з українським клубом контракт на чотири роки, і вчора разом з командою вирушив на збір до Туреччини. З п'яти новачків «самого українського» клубу четверо є легіонерами, а на перегляді знаходиться ще троє футболістів із зарубіжними паспортами. Українська сторона подробиці трансферу традиційно не повідомляє. За інформацією румунської преси, «Дніпро» заплатить «Рапіду» за їхнього найкращого бомбардира 4 млн. доларів Зарплата Мазилу складе 100 тис. доларів плюс премії за забиті м'ячі.

Відразу після підписання контракту з «Дніпром» румунський форвард Іонуц Мазилу прокоментував свій перехід. «Дніпро» дуже хотіло бачити мене в своїх рядах, – сказав футболіст. – І я вірю, що виступи тут допоможуть моєму кар'єрному росту. Граючи в «Дніпрі», я переслідуватиму серйозні кар'єрні цілі. Я знаю, що «Дніпро» сильна команда, яка бореться за чемпіонство й можливість зіграти в Лізі чемпіонів. Якщо говорити про український футбол, то він робить постійні кроки вперед і розвивається».

До речі!

РОТАНЬ ПОВЕРНУВСЯ ДО «ДНІПРА»

Півоборонець збірної України Руслан Ротань знову став гравцем «Дніпра». Провівши два з половиною року в київському «Динамо», футболіст повернувся в свій перший клуб, з яким підписав 3-річний контракт.

Меморіал Гранаткіна

З ПЕТЕРБУРГА — НА БРОНЗОВОМУ КОНІ

Юнацька збірна України (U-18) стала третьою командою на Меморіалі Валентина Гранаткіна, який фінішував у Санкт-Петербурзі, взявши гору над бельгійцями в матчі за третє місце з рахунком 4:1. Першу сходинку посіли господарі, які в фіналі перемогли білоруських однолітків – 3:0.

У півфіналі Меморіалу Валентина Гранаткіна наша юнацька збірна поступилася російським однолітками – 0:2.

ГОСПОДАРІВ НЕ ЗДОЛАЛИ

Росія (U–18) — Україна (U–18) — 2:0

Голи: Кухарчук (46, 76).

Україна: Базилевич, Максименко, Момот, Петров, Нємчанинов, Кушніров (Каверін, 55), Владов (Грищенко, 86), Гармаш, Віценець, Карноза, Коркишко (Шевчук, 68).

Обидва м'ячі, які вирішили долю зустрічі, були забиті господарями після перерви. До цього наші футболісти досить дисципліновано діяли в обороні, й суперникам довго не вдавалося створити біля воріт В'ячеслава Базилевича бодай один по-справжньому небезпечний момент. Втім, належного тиску на захист росіян також не відчувалося.

Початок другого тайму склався для «синьо-жовтих» приголомшливо. Вже перша атака господарів виявилася результативною. Намагаючись змінити хід гри, Мороз випустив на поле двох свіжих нападників – Віталія Каверіна та Сергія Шевчука. Але зрештою Фортуна знову посміхнулася збірній Росії, якій вдалося подвоїти рахунок за чверть години до фінального свистка. Українці, виснажені щільним графіком змагань, виправити становище не зуміли.

«ЧЕРВОНИХ ДИЯВОЛІВ» ЗМУСИЛИ ЧЕРВОНІТИ

Україна (U–18) — Бельгія (U–18) — 4:1

Голи: Коркишко (32, з пенальті), Нзузі-Макусо (45), Гармаш (57), Каверін (59), Коркишко (61).

Україна: Базилевич, Кушніров, Момот, Петров, Максименко, Грищенко (Владов, 14), Гармаш (Імереков, 88), Віценець, Гордійчук (Нємчанинов, 64), Каверін (Шевчук, 83), Коркишко.

Вилучення: Владов (63).

Через травму Павла Грищенка наставник «синьо-жовтих» Юрій Мороз змушений був вносити корективи до тактичної схеми вже на початку поєдинку. Та на співвідношенні сил на полі ця подія практично не позначилася – у манежі точилася рівна боротьба. Українці відкрили рахунок на 32-й хвилині, коли Дмитро Коркишко реалізував пенальті, призначений за порушення правил проти Віталія Каверіна. Втім, бельгійцям ще до перерви вдалося відновити паритет. Другу половину зустрічі наші хлопці почали дуже потужно, особливо активно виглядала передня ланка. Як наслідок, за чверть години долю матчу було фактично вирішено. Упродовж п'яти хвилин у ворота «червоних дияволів» влетіли три м'ячі. Спочатку Денис Гармаш «вистрілив» з далекої відстані, потім за наполегливість був нагороджений Каверін, ну а крапку, увірвавшись до штрафного майданчика, поставив все той ж Коркишко.

Дещо пізніше за друге попередження було вилучено Дмитра Владова, але скористатися чисельною більшістю бельгійці не спромоглися. Отож Україна сповна реваншувалася за поразку в груповому раунді – 0:1. Окрім призу за третє місце, підопічні Мороза отримали й два індивідуальні трофеї. В'ячеслава Базилевича визнано найкращим воротарем турніру, а Дмитра Коркишка – його найкориснішим гравцем.

«Карпати»

ЛЕОНІДА КОВЕЛЯ – НА ТРАНСФЕР

Гучна трансферна «справа Ковеля» продовжує набирати нових обертів, і минулої суботи ФК «Карпати» виставили білоруського нападника на трансфер, вказавши мінімальну ціну на придбання прав на футболіста – 3 мільйони американських доларів.

Як повідомляє офіційний сайт львівського клубу, останнім часом до ФК «Карпати» надходить чимало пропозицій щодо гравця клубу Леоніда Ковеля. Є також і бажання самого футболіста продовжити кар'єру в іншому клубі, про що свідчить його особиста заява. Враховуючи це, керівництво клубу вирішило виставити Леоніда Ковеля (особистий контракт №08/01 від 01.01.2008 р.) на трансфер. З пропозиціями прохання звертатися безпосередньо до футбольного клубу «Карпати» – до генерального директора Олександра Єфремова, спортивного директоро Юрія Дячука-Ставицького, а також до представника футболіста, агента ФІФА Олександра Кулешевича.

Нагадаємо, що раніше президент ПФЛ України Равіль Сафіуллін надіслав лист на адресу ФК «Карпати», ФК «Сатурн» (Раменське, Росія) та ФК «Динамо» (Мінськ, Білорусь), в якому висловив занепокоєння ситуацією, що склалася навколо Леоніда Ковеля. Аби вже найближчим часом обговорити спірні питання, він запросив до Києва представників трьох клубів, які повинні повідомити про своє рішення до 15 січня.

Щодо самої команди «Карпати», то до 17 січня підопічні Валерія Яремченка проходитимуть тренувальний збір у Трускавці. Крім Дениса Кожанова, Ігоря Ощипка та нігерійця Тоні Алегбе, наразі нових футболістів в таборі «зелено-білих» немає.

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Дмитро ПАРФЕНОВ:

ЗА «ДИНАМО» ГРАТИ НЕ ХОТІВ

Кар'єра футболіста Дмитра Парфенова настільки насичена, що про неї можна писати, здається, безкінечно. Дебютувавши в 17 років у чемпіонаті України, до речі, в першій незалежній першості, Дмитро почав свій тернистий шлях до підкорення вершин. У вихованця одеського футболу були злети й падіння, хвилини успіху й часи страждань. Мало хто знає, що з Парфеновим траплялися справжні фатальні випадки, коли могла закінчитися не лише кар'єра футболіста, а й життя чотириразового чемпіона Росії могло обірватися.

Восени 1995-го на Парфенова було вчинено замах. Одного вересневого дня Дмитро, виходячи з церкви, прямував у напрямку свого автомобіля, як раптом троє невідомих затягли молодого футболіста в салон його ж машини й примусили виконувати всі їхні вказівки. За їхнім наказом автомобіль Парфенова попрямував за межі міста. Самого Дмитра примусили випити гіркувату рідину... Футболіст прийшов до тями лише вночі посеред забутого пустиря, вже без дорогого авто... Дмитро не любить згадувати ті неприємні хвилини: «Головне, що я залишився живим...»

Про серйозні травми на футбольному газоні, які ледь не поставили хрест на кар'єрі Дмитра, зупинимося детальніше в інтерв'ю.

— Дмитро, ви народилися в Одесі — місті жартів, сміху й своєрідного гумору. Розкажіть, про це місто, як часто ви туди навідуєтесь?

— Це не Україна, й не Росія. Це — Одеса. Запах моря. Люди, здатні жартувати навіть тоді, коли хочеться плакати. На жаль, я дуже рідко приїжджаю до перлини біля моря через брак часу та віддаленість. Майже десять років моєю другою домівкою була Москва. А востаннє був в Одесі в листопаді.

— А де зустріли Новий рік?

— У Сингапурі з сім'єю.

— Повернемося до Одеси. Так трапилося, що ваш дебют припав саме на перший чемпіонат України. Ви виступали за «Чорноморець» упродовж наступних п'яти сезонів і завоювали не один комплект медалей з одеситами. Чому не вдалося стати «золотими»?

— «Чорноморець» тоді був дійсно сильною командою. Ілля Цимбалар, Юрій Никифоров, Тимерлан Гусейнов. Не стали чемпіонами України з різних причин. Однією з них була та, що чемпіоном повинно завжди бути «Динамо», і киян будь-якими способами вели до золотих медалей. Однак нічого, ми своє взяли в кубку, який здобували двічі. Сильний тоді в нас був колектив на чолі з нині покійним Віктором Прокопенком. Іншою причиною, чому не могли посягнути на гегемонію «Динамо», була наша нестабільність.

— З тих часів минуло вже більше десяти років. Повернувшись до України в 2007-му, ви відчуваєте, що щось змінилося в українському футболі?

— Якщо чесно, не скажу, що відбулись якісь кардинальні зміни в бік посилення рівня чемпіонату. Можливо, лише преса стала приділяти більше уваги перипетіям національної першості.

— Невже рівень таких команд, як «Темп» (Шепетівка) чи «Верес» (Рівне) відповідає рівню сучасних «Ворскли» та «Кривбасу»?

— Я, звісно, не беру до уваги перший чемпіонат України. Там дійсно були унікальні команди й унікальний регламент. Десь два-три роки знадобилося на становлення. І якщо взяти хоча б 1997 рік, коли я залишав Україну, й порівняти його з 2007-м, — якихось змін я не відчуваю.

СТАТИСТИКА ПО СЕЗОНАХ

Сезон	Команда	Матчі	Голи
1992	«Чорноморець» Одеса	12	0
1992/93	«Чорноморець» Одеса	28	0
1993/94	«Чорноморець» Одеса	32	3
1994/95	«Чорноморець» Одеса	33	6
1995/96	«Чорноморець» Одеса	34	0
1996/97	«Чорноморець» Одеса	25	1
1997/98	«Дніпро» Дніпропетровськ	13	3
1998	«Спартак» Москва	29	1
1999	«Спартак» Москва	17	0
2000	«Спартак» Москва	25	4
2001	«Спартак» Москва	26	4
2002	«Спартак» Москва	16	2
2003	«Спартак» Москва	1	0
2004	«Спартак» Москва	9	4
2005	«Спартак» Москва	2	0
2005	«Динамо» Москва	6	0
2006	«Хімки» Московська область *ПД		
2007	«Хімки» Московська область	15	0
2007	«Арсенал» Київ	7	0

** Враховуються матчі вищої ліги національних чемпіонатів.*

За національну збірну України провів 15 матчів (1996-2004).

** ПД — перший дивізіон.*

ВІД ПРОПОЗИЦІЇ СУРКІСА ВІДМОВИТИСЯ БУЛО ВАЖКО

У 1997-му Парфенов встиг пограти й за дніпропетровський «Дніпро». Щоправда зіграв лише 13 матчів, але забив аж три голи. Наступною командою Дмитра став московський "Спартак» Олега Романцева. Міг Парфенов опинитися й у «Динамо». Але, як зізнається Дмитро, він з дитинства мріяв грати лише за «Спартак». «Народна команда Росії» тих часів була непереможною, і, так само, як і київське «Динамо», повністю панувала у власному національному чемпіонаті.

Гравець «Спартака» — це звучало дійсно гордо. У тій команді виблискували такі зірки, як Андрій Тихонов, Єгор Титов, Ілля Цимбалар. «Червоно-білі» наводили жах не лише на теренах Росії, а й на міжнародній арені. Багато хто пам'ятає й про рекорди «Спартака» у Лізі чемпіонів в середині 90-х, коли в групі з «Легією», «Русенборгом» та «Блекберном» москвичі здобули шість перемог у шести матчах. Щоправда, Парфенов прийшов до команди Романцева трішки пізніше, але й тоді «Спартак» ще гримів у Європі.

— Перед тим, як стати повноправним гравцем «Спартака», ви могли опинитися в «Динамо». У вас була тривала бесіда з тодішнім президентом киян Григорієм Суркісом. Здається, й вигідні умови вам пропонували, і багато друзів грало в «Динамо» — і Ребров, і Шевченко. Чому ви віддали перевагу московському клубу?

— Ну не бажала моя душа грати за «Динамо», хоч ти трісни. Я дійсно мав тривалу бесіду з президентом киян Григорієм Суркісом. І, повірте, його пропозиції були такі принадні, що відмовитися було майже неможливо. Але до «Спартака» мене, немов магнітом, тягнуло вже давно. Про нього, захлинаючись, стільки цікавого розповідали Цимбалар з Никифоровим.. Та й В'ячеслав Грозний, з яким я тоді працював у «Дніпрі», відразу сказав: «Йди. «Спартак» — твоя команда». Що ж до «вигідніших умов», то про них мова в Москві навіть не велася. Сказали: буде те й те. І ніяких вимог я не висував.

— Перший день тренування в «Спартаку» пам'ятаєте?

— Добре пам'ятаю, як приїхав на базу в Тарасівку. Зима була. Перше тренування на засніженому полі ще проходило.

— І вас, звичайно ж, опікав Цимбалар...

— Інакше й бути не могло. Ілля на правах старшого. «Головне, — наставляв він, — слухати Романцева. Тоді все просто буде. І ще запам'ятай: ніколи з ним не сперечайся. Собі дорожче буде». Та сперечатися з Романцевим я й не збирався, оскільки, побачивши його, від хвилювання втрачав дар мови.

— А за що вас Цимбалар Тошею прозвав?

— Та я вже й не пам'ятаю. Це прізвисько до мене приклеїлося ще з часів виступів за «Чорноморець». Можливо, пам'ятаєте, грав у Одесі Кошелюк і його Цимбалар називав Кошею, а мене ні з того, ні з цього Ілля почав називати Тошею.

— Щоб милозвучніше звучало?

— Мабуть, так. Коша, Тоша, якраз в рифму.

— Що таке «спартаківський дух»?

— Ні в чому й ніколи не поступатися. Незалежно, чи це матч Ліги чемпіонів, чи кубкова зустріч 1/16 фіналу. От чому будь-яка нічия для нас була поразкою. У Романцева така установка була. Навіть якщо грали в баскетбол чи мініфутбол обов'язково треба перемогти опонента.

— Такий собі дух переможців?

—І не сумнівайтеся. Приїжджаєш влітку на міжсезонні збори — й не сумніваєшся в тому, що завоюєш чемпіонство в наступній першості. І, повірте, це не самовпевненість, це — бойовий настрій усіх хлопців. Впевненість кожного у власних силах передається від одного до іншого, а також на тренерський штаб. Було відчуття, що взагалі не сумніваємося в чемпіонстві. Звісно, багато й працювали для цього на тренуваннях. Не подумайте, що все нам давалося легко.

— Чи можна стверджувати, що вислів «спартаківський дух» став застарілим з тотальним засиллям легіонерів?

— Так, з початком переділу «Спартака» і з новою політикою клубу, через яку понаїжджало багато легіонерів, про «спартаківський дух» можна було забути. Але, думаю, зараз у Москві починають відновлювати ті традиції. Ставка робиться на талановиту молодь, а закласти в ній фундамент «духу» простіше, ніж з тими кадрами, які грали в «Спартаку» на початку 2000-х.

КОЛИСЬ ЗА «СПАРТАК» ГРАВ БОБ МАРЛІ

— До речі, про кадри. Сичов говорив, що одним з найбільших клоунів був Кебе, хоча й гравець він ніби більш-менш нормальний. Кебе вважав, що в команді його не любили, а тому ні з ким не спілкувався. Поводився дуже дивно. Насамперед, на базі зі свого номера витягнув у коридор ліжко і там залишив. Спав на підлозі, постеливши ковдру. Іншого разу Кебе шаманив у себе в кімнаті й т. д...

ДОСЯГНЕННЯ

Срібний призер чемпіонатів України — 1995, 1996.

Бронзовий призер чемпіонатів України — 1993, 1994.

Володар Кубка України 1992, 1994.

Чемпіон Росії (4) — 1998, 1999, 2000, 2001.

Бронзовий призер чемпіонату Росії — 2002.

Володар Кубка Росії — 1998.

Переможець першого дивізіону чемпіонату Росії — 2006.

— Щось було таке. Те що Кебе — дивна особа, сумнівів не викликало. Але він хоча б у футбол грати вмів, а от деякі футболісти, на кшталт Роберта Скарлетта, елементарних навичок командної гри не знали. Уявляєте, хлопця витягли з якоїсь Ямайки. Ми його Боб Марлі називали (**сміється**).

— Через такий контингент дорога молодим, перспективним футболістам була закрита й в Україні. В Росії, здається, це зрозуміли раніше, «оцінивши» рівень таких футболістів, як Скарлетт, Оккон Фло, Мойзес, Луїзао, які грали в «Спартаку» на початку 2000-х. Поглянеш на склад нинішніх срібних призерів російської прем'єр-ліги, а в ньому Дмитро Торбинський, Роман Шишкін, Олександр Прудников, Артем Дзюба, Андрій Іванов. Хтось за російську «молодіжку» бігає, а хтось уже й в основній команді Гуса Хіддінка грає. В Україні зараз такого й близько не спостерігається. В чому, на вашу думку, полягає причина?

— Ви правильно підмітили, тренери та керівництво клубу вчасно зреагували і вжили заходів. А в Україні молодим, як і раніше, ще не довіряють, варяться в цій каші юні обдарування й зникають з часом. Нададуть можливість зіграти в кількох матчах, молоді не проявили себе — і їх «списують» до другої команди. Треба більше довіряти молоді.

— Ви тривалий час грали як у Росії, так і в Україні. Оцініть нинішній рівень двох чемпіонатів.

— В тому, що російська прем'єр-ліга сильніша за український чемпіонат, мало хто сумнівається. Наскільки вищий рівень? Важко сказати. Рівень футболістів у Росії сильніший, ажіотаж навколо чемпіонату набагато більший. Преса, телебачення зараз багато приділяють уваги як і футбольним поєдинкам, так і подіям поза футбольним полем. Інформаційний потік із будь-якої команди настільки великий, що ти наперед знаєш, хто тобі протистоятиме в наступній грі, на будь-якому клаптику поля.

— Ви, мабуть, чули, що Україна піде по стопах свого східного сусіда, і скоро чемпіонат України буде реорганізовано в прем'єр-лігу. Що це дало російському футболу?

— Прем'єр-ліга організованіше ставилася до навколофутбольних

моментів аніж попередня структура. Стало менше розмов з приводу суддівства. Звичайно, скандали, пов'язані з «людьми у чорному» були і ще років п'ятдесят точно будуть, але те, що в Росії їх стало менше, — це факт.

— Як пройшло «розлучення» з «народною командою»?

— Не дуже гарно. В мене закінчився контракт із «Спартаком», і мені запропонували поїхати на командні збори, мовляв, хочемо перевірити потенціал — якщо зарекомендуєш себе на передсезонці, нема питань, підпишемо новий контракт, якщо ж ні — до побачення! Я вісім років провів у «Спартаку», невже за цей час важко було вивчити мої можливості? Якщо не хочете, щоб я грав, так і скажіть. Отож я сам вирішив не їхати на збори й залишив команду.

— Після «Спартака» ви встигли пограти в «Динамо» та «Хімках», але надовго там не затрималися...

— У «Динамо» в мене виникли непорозуміння з Юрієм Павловичем Сьоміним. Якщо чесно, навіть не знаю, чому. До речі, бачте, як доля склалася, зараз Сьомін тренує вже київське «Динамо». А в «Хімках» таке відчуття було, що керівники клубу наділи на себе корони, позабували, що для них зробили гравці, і відчули себе королями після виходу до прем'єр-ліги. Розпочалися конфлікти між керівництвом та гравцями. Безчастного з команди прибрали. Атмосфера мені там не подобалася.

— Думаю, атмосфера в «Спартаку» початку 2000-х була не кращою. Пригадуються слова Влада Ващука, що команду буквально примушували вживати якісь препарати перед матчами чемпіонату. Команда бігала з подвійною енергією, а через 15 хвилин після гри футболісти на ногах стояти не могли. Тренувань, як таких, майже не було...

— То був період Чернишова й Юрана. На щастя, я тоді лікувався в лазареті. У мене була серйозна травма, більше року знадобилося на реабілітацію. Я цього не застав, тому говорити з приводу цього нічого не можу.

— Той перелом, отриманий влітку 2002-го, ледь не поставив хрест на вашій футбольній кар'єрі. Плюс у 2004-му ви знову серйозно травмувалися. З того часу у вас кар'єра пішла вниз...

— У 2002-му в мене був перелом обох кісток гомілки із зсувом, й стовідсоткової гарантії, що повернуся у футбол, не було. А через два роки — тріщина малої гомілкової кістки. Мабуть, ці травми й вплинули на подальший хід кар'єри...

— Повернімося до «Хімок». Лідером підмосковної команди є колоритна фігура у російському футболі, колишній ваш партнер по «Спартаку» Андрій Тихонов. Наскільки до його слів там прислухаються? До речі, ви з ним підтримуєте контакти зараз?

— Ми товаришуємо з Андрієм, спілкуємося й досі, хоча я вже не граю в «Хімках». Тихонов — харизматична фігура в російському футболі, його цінують і поважають не лише в «Спартаку» та «Хімках». Андрій — там капітан, і, безумовно, до його слів прислухаються.

«АРСЕНАЛ» ГРАЄ В ОСМИСЛЕНИЙ ФУТБОЛ

— Як трапилося, що ви опинилися саме в «Арсеналі»?

— Вкрай несподівано. Герман Ткаченко подзвонив, сказав, що в Києві роблять цікавий проект з амбітним президентом і тренером Заваровим. Мені потрібно було зважитися за один-два дні. Забарився б — довелося б до кінця року просидіти на лаві запасних чи в дублі «Хімок». А цього не хотілося.

— У «Арсенала» зараз і амбітний тренер, і амбітний президент. Вони намагаються підняти команду на високий рівень, але доволі часто трапляються скандали, пов'язані з суддівством. Ви погоджуєтеся з тим, що «Арсенал» часом засуджують?

— Здається, ці розмови небезпідставні. Виходили на гру з «Динамо» з подвійною мотивацією, а грати нам не давали. В Росії також звикли скаржитися на суддів, але там ще не бачили, що буває в Україні.

— Зараз в «Арсеналі» вам доводиться грати на позиції опорного півоборонця, хоча більшість вболівальників пам'ятає вас як правого оборонця.

— Так, починав я як правий оборонець у «Чорноморці», але така футбольна доля, що інколи доводиться закривати й інші позиції. Якщо пам'ятаєте, то в збірній, за часів Лобановського я разом з Гусіним грав у центрі півоборони. Та й у «Спартаку» теж доводилося. Тому ніяких проблем немає.

— Заваров постійно робить наголос на тому, що його команда повинна демонструвати красивий футбол, грати в короткий, швидкий пас. Чи є якась схожість між методикою тренувань Заварова та Романцева?

— Так, є дуже багато подібних вправ, за допомогою яких ми тренуємо швидкість мислення, гру в короткий пас. Звичайно, не все один в один, але принцип дуже схожий.

— А вам як футболісту близька та манера гри, яку сповідує «Арсенал»?

— Так. Мені дуже подобається, що Заваров вимагає грати в осмислений футбол, а не бити м'яч абикуди.

— Тобто на тренуваннях ви більше працюєте з м'ячем ніж бігаєте?

— Що значить працювати з м'ячем? Стояти й протирати його? Звичайно, ми не бігаємо, аби бігати. Фізичну підготовку можна підтягувати й за допомогою інтенсивних вправ з м'ячем. Що ми й робимо на тренуваннях.

— Який матч в нинішньому чемпіонаті найбільше запам'ятався?

— Звичайно, з «Дніпром». Ми тоді дуже впевнено перемогли, до того ж, це був мій перший поєдинок за «Арсенал».

— Встигли вже з кимось потоваришувати в команді?

— Та я й раніше багатьох хлопців знав. З Деонасом взагалі знайомі з одинадцяти років — разом в ДЮСШ грали.

— А як будуються стосунки з легіонерами?

— Та нормально все. З Жорою (Деметрадзе. — **Прим. авт.**) легко спілкуватися — визнаний жартівник. Та й взагалі, команда дружна. Якщо є якісь загальнокомандні заходи, збираємося разом, спілкуємося. У мене й у Росії були нормальні стосунки з легіонерами.

— Звикли вже до столиці України?

— У життєвому плані дуже важко без Москви. Говорять, людина до всього звикає. Мені поки важко. Не вистачає чогось.

— А чого саме?

— Чогось свого. У мене в Москві залишилася квартира в Крилатському. Тягне до Москви магнітом. Але вибиратися не доводиться — можна сказати, що весь у роботі.

— Але ж, ви народилися в Україні й виступали під її прапором на національному рівні. Пам'ятаєте свій дебют у «жовто-блакитній» футболці?

— Чесно кажучи, мабуть, не пригадаю. Хоча, здається, з Молдовою перший матч провів, тренував тоді збірну Сабо (*довелося подивитися в офіційний реєстр і з'ясувати, чи дійсно Парфенов дебютував у грі з Молдовою. Виявилося, що у квітні 1996-го в Кишиневі Дмитро вийшов у основному складі й відіграв весь товариський матч, який завершився бойовою нічиєю 2:2.* — **Прим. авт.**).

ЛОГІКУ САБО ЗРОЗУМІТИ БУЛО ВАЖКО

— Пригадується, ви не порозумілися з Йожефом Йожефовичем, і згодом Сабо припинив викликати вас до збірної, мотивуючи це тим, що ви могли розповісти якісь секрети Романцеву.

— Так, конфлікт мав місце. Мені взагалі було важко зрозуміти логіку Сабо. До збірної України я повернувся вже за часів Лобановського. І ніяких проблем з ним у мене не було.

— До мундіалю в Німеччині ви вже випали з обойми гравців збірної України. Однак, напевне, хвилювалися за команду. Ви вважаєте вдалий виступ збірної на ЧС-2006 піком команди Блохіна та Шевченка?

— Звісно, я переживав за виступ збірної, адже там багато моїх друзів грає. Виступили просто бездоганно, а чи зможуть вийти на вищий рівень — покаже новий тренер.

— А як в Росії поставилися до такого грандіозного виступу збірної України? Заздрощів не було?

— Не буду говорити про народні маси, але російські футболісти вболівали за українську збірну. Не скажу, що загорталися в жовто-блакитні прапори, але вболівали.

— Чи до снаги українській команді подолати відбір до ЧС-2010?

— Потрібно це питання поставити Олексію Михайличенку, мабуть, а не мені.

— Раніше в музиці Дмитро Парфенов віддавав перевагу Юрію Антонову. З часом смаки у вас змінилися?

— Юрій Антонов, Ігор Мітяєв — це така музика, яка не набридає. В цілому ж, люблю різноманітну музику. Багато що подобається, а не якийсь окремий виконавець. Якщо чесно, то я не музикальний фанатик.

— А на дозвіллі, як вважаєте за краще провести час?

— Нічого особливого. Кіно, друзі...

— Які якості в людях ви цінуєте понад усе, а які, навпаки, не подобаються?

— Перш за все, відданість поважаю. А не подобається те, що, мабуть, і всім — брехня, підступність...

— Ви вірите в магів, чарівників?

— (*Пауза від здивування*). Я не ходжу до них (*сміється*).

— Доводилося читати одну містичну історію, коли ви виступали за «Спартак» (ЛЧ-1998/99). Останні хвилини матчу в «Лужниках». За ворота москвичів прорвалася дивна пані з італійської делегації, прес-аташе клубу. Саме в цей час міланці пробивали штрафний. Подали м'яч в район воротарської — і Сімеоне головою зрівняв рахунок. Потім розповідали, що дівчина за воротами була штатною чаклункою «Інтера»...

— Добре пам'ятаю той гол Сімеоне на третій доданій арбітром хвилині. Раділи вони, як діти, тій нічиїй. Тоді були такі часи, що команди рівня «Інтера» приїжджали до Москви й раділи лише від того, що пощастило взяти очко. А з приводу чаклунки преса роздмухала дійсно містичну історію.

— Сімеоне відомий не лише як прекрасний футболіст, а й дуже підступний футболіст та визнаний хам. Вам доводилося не раз з ними стикатися на полі. Діставалося на горіхи від аргентинського грубіяна?

— Сімеоне — той ще провокатор на полі. Дійсно, за цією рисою він посідав би перші місця в рейтингу. Він міг нишком ліктем ударити, на ногу наступити, вщипнути... На ЧС-1998 Бекхема вивів з себе так, що той не витримав й відповів аргентинцю, за що отримав вилучення. Коля Писарєв, коли грав у Іспанії, також розповідав постійно про некрасиві вчинки Дієго, коли той виступав за «Атлетико».

— Напевно, не всі зірки, проти яких вам доводилося грати, з цієї категорії?

— Безумовно. Але це — футбол. Футболісти йдуть на різні витівки, щоб досягти позитивного для себе результату. На футбольному полі джентльмени зустрічаються рідко.

— І на завершення. Що ви плануєте робити після завершення футбольної кар'єри? Збираєтеся залишитись у футболі, чи оберете новий вид діяльності?

— Давайте дочекаємося кінця футбольної кар'єри, а тоді вже поговоримо. Хоча, звісно, є деякі плани на післяфутбольне майбутнє, але афішувати їх поки що не хочу.

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ,
Олександр ОЗІРНИЙ.

«Оболонь»

НОВОРІЧНИЙ ТУРНІР З ПЕРШИМИ ОНОВЛЕННЯМИ

Ще до початку першого навчально-тренувального збору в Пущі-Водиці «Оболонь» почала найперший перегляд новачків у зимовому антракті. На старий Новий рік команда провела традиційний турнір на призи ЗАТ «Оболонь». Як і в попередні роки, змагання проходили в манежі спорткомплексу ЦСКА два дні. Основу першої команди, резервістів та новачків розділили на п'ять команд, які склали одну групу й провели матчі за системою «кожна з кожною».

Вже в перший ігровий день на міні-майданчику було помічено кілька змін у складі «пивоварів» – дехто був відсутній, були й новачки. Андрія Товта, як ми повідомляли раніше, вже немає в команді – він приєднався до «Іллічівця», натомість у рамці воріт «засвітилися» відразу два голкіпери – Володимир Овсієнко, відомий за виступами в «Олександрії» та «Закарпатті», а також Артем Штанько, який раніше виступав в СК «Миколаїв», «Олімпія» (Південноукраїнськ) та «Іллічівець». Якщо перший вже уклав угоду з киянами, то другий поки що перебуває на перегляді. Не було на турнірі й одного із старожилів команди – Володимира Крохмаля – гравець перебуває в таборі першолігової «Сталі» (Алчевськ).

Певну увагу на турнірі прикував до себе темношкірий легіонер з Камеруну, який вже встиг побувати на перегляді в столичному «Арсеналі» – Дженевер Джолі Пепка. Він, за амплуа, опорний півоборонець, який може зіграти й на лівому фланзі, старався зарекомендувати себе на турнірі якнайкраще, але нічим особливим не запам'ятався. На сьогодні він вже залишив табір «пивоварів».

Серед новачків ще можна викремити оборонця Ярослава Вишняка, який вже юридично оформив стосунки з клубом, і нападника Романа Капаністого, котрий раніше виступав за «Ворсклу», а останнім часом грає у дніпродзержинській «Сталі».

Відновилися уже від травм і в повній боєготовності відпрацьовували на полі Максим Мигашко та Валерій Іващенко. А ось капітан «пивоварів» В'ячеслав Нивинський поки ще працює за індивідуальним графіком.

На цьому турнірі також не було помітно голкіпера Алана Дзуцева та нападника Андрія Кандаурова. Перший вже зараз знаходиться на перегляді у вицолігову «Кривбасі», а ось другий, якого вважають відкриттям осінньої частини змагань, як пояснили у клубі, не задіяний у змаганнях через застуду.

Перший ігровий день запам'ятався тим, що команди, де капітанами виступали Павло Ониська та Євген Кармалита зарекомендували себе фаворитами. Бійцівськими якостями запам'ятався оборонець команди Ониська Костянтин Коваленко, який ще в осінній частині яскраво довів, що стає невід'ємною частиною основного складу команди. Неординарними діями про свою майстерність знову нагадав колишній капітан команди й один із її лідерів Валерій Іващенко. Завдяки спортивній холоднокровності й кмітливим діям намагалися не відставати від старожилів і резервісти. А найкращим бомбардиром першого ігрового дня став нападник команди Михайло Слободян.

Другий ігровий день охарактеризувався насиченою і безкомпромісною боротьбою. Після першого групового турніру, в якому грали п'ять команд і з якого вийшли перші чотири команди, відбувся другий груповий турнір, після чого команди розіграли серію плей-офф. У фіналі зустрілися команди Михайла Гурки та Павла Ониська. Весь основний час вони провели на зустрічних курсах, а долю матчу вирішила серія пенальті. В цій лотереї щасливий квиток дістався команді Михайла Гурки.

По завершенні турніру призери – команди Михайла Гурки, Павла Ониська, Олександра Клименка, та найкращий бомбардир турніру Валерій Іващенко — отримали пам'ятні сувеніри та подарунки ЗАТ «Оболонь». Учора команда Петра Слободяна розпочала перший навчально-тренувальний збір, який триватиме в Києві до кінця місяця. Базуватиметься команда в цей період у Пущі-Водиці. А вже сьогодні о 16.00 кияни проведуть контрольний поєдинок з резервістами «Динамо» на полі НТБ «Динамо» в Кончі-Заспі.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

«Волинь»

ІЗ ДВОМЕТРОВИМ ГІГАНТОМ

Минулого четверга гравці «Волині» зібралися в Луцьку для проходження передсезонного медогляду, а по обіді команда провела під керівництвом Віталія Кварцяного перше в новому році тренування. Втягувальні заняття триватимуть до сьогодні включно, а вже завтра волиняни вирушать на тренувальний збір до Євпаторії. Наприкінці січня команда повернеться до Луцька. Наразі розглядається й запрошення щодо участі «Волині» в міжнародному товариському турнірі, котре надійшло від брестського «Динамо». Білоруські сусіди планують протягом 2—7 лютого в Бресті провести одноколові змагання за участю самих динамівців, «Волині», ліепайського «Металурга» та однієї з польських команд.

Щодо кадрових змін, то поки що новачків, з котрими було б укладено контракти, немає, – повідомляє сайт вболівальників луцької команди. А гравці, котрі можуть поповнити «Волинь» у другому колі, прибудуть на перегляд безпосередньо на тренувальний збір до Криму. Із Луцька разом із командою вирушить лише 23-річний форвард Віталій Шуганов, який позаминулого сезону виступав за клуб «Комунальник» (Слонім), а на початку 2007-го уклав трирічний контракт із литовською «Судувою» (Маріамполь), яка нинішнього сезону брала участь у розіграші Кубка УЄФА. Щоправда, безпосередньо в єврокубкових матчах форвард участі не брав, а на початку вересня з'явився в заявці мінського «Динамо», де виступав за дублюючий склад. Нападник вирізняється неабиякими габаритами (зріст – 2 м 6 см) і розглядається тренерами «Волині» як потенційна заміна Майклу Алозі, котрий нині перебуває на оглядинах у складі німецького «Ганновера», який посідає сьому сходинку у місцевій бундеслізі. Крім того, можливо, кільком молодим футболістам «Волині», які не мають перспектив потрапити до основного складу, буде надано статус вільного агента.

Також наближаються до завершення переговори між луцькою «Волинню» та київським «Динамо» щодо придбання чемпіоном України опорного півоборонця луцького клубу Євгена Хачеріді. Ще минулого року, після останнього матчу першої половини сезону проти «Динамо-2», керівництво киян зацікавилися талановитим футболістом і з дозволу волинян запросило Євгена на перегляд. Упродовж листопада-грудня Хачеріді проходив медичне та ігрове тестування в складі динамівців, а з початком тренувальних занять столичного клубу приєднався до його основної команди. Відомо, що кияни проявляють велику зацікавленість у послугах Хачеріді й планують залучити останнього до турніру на Кубок Першого каналу. Усі трансферні питання повинні бути вирішені до відбуття «Динамо» на ці змагання.

Нагадаємо, що Євген Хачеріді лише взимку минулого року перейшов до «Волині» з другоолігового мелітопольського «Олкома» й відіграв за луцький клуб загалом 24 матчі (по 12 — у другому колі минулої першості і в першому – нинішньої) й відзначився одним голом. Якщо між клубами буде досягнуто домовленості щодо переходу Євгена до «Динамо», він стане вже другим гравцем «Волині», який нинішнього сезону перейшов до складу чемпіона України. Нагадаємо, що наприкінці серпня динамівці «підписали» ще одного волинянина — гравця юнацької збірної України Дмитра Єременка. Щоправда, останнього кияни брали для награвання в складі другої команди та дубля, в той час, як Хачеріді претендує на потрапляння відразу до основи динамівців.

Олексій ШЕВЧЕНКО.

«Геліос»

ТОВАРИСЬКИЙ ПОЧИН

Минулої суботи перша команда ФК «Геліос» провела дебютний спаринг поточного зимового міжсезоння. Харків'яни зустрічалися із земляками — друголігівим «Газовиком-ХГВ», і здобули мінімальну перемогу з рахунком 2:1.

Першу половину поєдинку «сонячні» провели номінально основою, тому їхня ігрова перевага над візаві сумнівів не викликала. Вже на п'ятій хвилині тайму прохід Сергія Пономаренка до воріт „газовиків" завершився порушенням правил з боку оборонця – пенальті. Виконати «вирок» викликався Сергій Зелді, але його удар у лівий нижній кут воротар «Газовика-ХГВ» чітко парирував. Втім на 18-й хвилині гравці «Геліоса» все ж таки закономірно повели в рахунку. В'ячеслав Запояська грамотно прострелив зі штрафного метрів з 25 — 26-ти – 1:0.

Після перерви на полі в складі «сонячних» з'явився другий склад, доповнений окремими гравцями, які перебувають у колективі на перегляді. Проте, навіть цей факт не дозволив «газовикам» хоч трохи вирівняти гру – вона, як і раніше, йшла за сценарієм гравців «Геліоса». Правда, біля воріт Андрія Бричка представники другої ліги з'являлися частіше, ніж у володінь Олександра Качоренка, який захищав володіння «Геліоса» в першому таймі.

На 68-й хвилині підключення до атаки правого оборонця «сонячних» Олексія Ремезовського, який днем раніше відзначив свій 21-й день народження, стало результативним. Опинившись за межами штрафного на ударній позиції, він завдав щільного удару – м'яч влучив у когось із оборонців, а потім, срикошетивши, як на блюдечку, вивалився перед Дмитром Вітром, і метрів з десяти не схибив, – 2:0.

За дев'ять хвилин до фінального свистка все той же Вітер утретє за матч відправив «снаряд» до сітки воріт «Газовика-ХГВ». Правда, гол був відмінений, оскільки нападник «сонячних» зробив це з положення поза грою. А на 87-й хвилині «газовики» на правому фланзі протаранили оборону «старших» і зуміли провести м'яч престижу. 2:1 – на користь «Геліоса».

«Геліос» (перший тайм): Качоренко, Тарасенко, Лебединець, Плехтяк, Анищенко, Волошин, Зелді, Радіонов, Запояска, Бойко, Пономаренко.

«Геліос» (другий тайм): Бричко, Ремезовський, Климаков, Кваркевелія, Вітер (Соломаха, 86), Ільєв (В. Собко, 72), Федосенко, Лихолат (Тарануха, 77), Рамазанов, Горкун (Іванченко, 79), Безсалов.

«Сталь» Дз

ПІДГОТОВКА НА МАЖОРНІЙ НОТІ

Футболісти дніпродзержинської «Сталі» розпочали другий навчально-тренувальний збір, який триває в їхньому рідному місті. Через проходливу погоду, як повідомляє прес-служба клубу, тренування проходять переважно в закритих приміщеннях. Всього на збір зібралося 26 гравців, з яких вісім футболістів приїхали на оглядини.

В рамках підготовки «сталевари» взяли участь у турнірі пам'яті Миколи Кудрицького, який триває в Дніпропетровську. Спочатку дніпродзержинці відсвяткували перемогу рахунком 5:0 над дублем дніпропетровського «Дніпра» (голи в складі «Сталі» забили В'ячеслав Гаді, Антон Шендрик, Андрій Герасименко й ще двох футболістів, що знаходяться на перегляді). Потім «Сталь» на гаревому полі здобула перемогу з рахунком 1:0, переграли команду з Дніпропетровська «Дніпро-75». Гол у складі «сталеварів» на четвертій хвилині гри забив один з футболістів, які знаходяться зараз на перегляді. Свій третій матч у турнірі «Сталь» теж завершила перемогою, цього разу з розгромним рахунком – 6:0, переграли команду з Дніпропетровська «Алан». Голи в складі «Сталі» забили Герасименко (5), Круковець (38, 54, 61), Скарлош (70) і Піцур. На 80-й хвилині матчу гол провів один із футболістів, що знаходяться зараз на перегляді.

На даному етапі певні зміни. Як повідомляє прес-служба клубу, контракти зі «Сталлю» уклали троє нових футболістів. Це півоборонець Іван Погорєлов з «Геліоса», нападник Роман Піцур з «Кримтеплиці», а також півоборонець Володимир Лакомський з «Енергетика». Отож, під час зимової перерви вже сім гравців уклали договори з дніпродзержинським клубом. Окрім вище переліченої трійки, нагадаємо, «сталеварами» стали Валентин Круковець, Сергій Сергєєв, Андрій Герасименко й В'ячеслав Гаді. А ось нападник Сергій Грибанов виявив бажання залишити дніпродзержинський клуб.

Після закінчення другого етапу підготовки, який має втягуючий характер, в лютому й березні «Сталь» готуватиметься до сезону в Криму.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Відверто

Валентин КОШЕЛЬНИК:

У НАШОЇ КОМАНДИ Є МАЙБУТНЄ

Галицький футбол в усі часи був сильним. Галичина подарувала футбольній Україні багато майстрів шкіряного м'яча, які потім з успіхом прославляли нашу державу як у внутрішніх, так і в міжнародних змаганнях. Яскраві приклади тому — Тимощук, Михалик та багато інших. Зараз, крім «Волині», у сусідньому з Луцьком Володимир-Волинському є хороший та доволі амбітний клуб «BRV-BIK», який вже багато зробив для того, щоб із ним рахувались. Сьогодні в гостях нашого часопису почесний президент клубу.

— Валентине Івановичу, для початку розкажіть про себе.

— Народився в селі Городківка Вінницької області 11 травня 1967 року. Закінчив середню школу на «відмінно», вступив до військового училища Орджонікідзе (тепер — Владикавказ). Після закінчення училища служив у Збройних Силах. 1994 року звільнився і зайнявся підприємницькою діяльністю. 2000 року вирішив присвятити себе футболу, адже це була моя улюблена гра з дитинства. Зібрав команду, в яку запросив найталановитіших дітей з усіх куточків України, а також запросив ряд кваліфікованих тренерів для роботи в клубі.

— За цей час які досягнення у вашого клубу?

— Ми десятиразові переможці України в «Шкіряному м'ячі». Також брали участь у чотирьох фіналах ДЮФЛ у вищій лізі. Проте на вирішальній стадії фортуна обходила нас стороною, тож займали п'яті місця. Крім того, брали участь у багатьох турнірах, в яких ставали переможцями. У нашій клубній скарбничці багато різноманітних трофеїв, але сподіваюсь, що наші головні трофеї ще попереду.

— Напевне, за вашими гравцями вже зараз полюють селекціонери більш іменитих клубів.

— Це справді так. Зараз «на олівці» багатьох селекціонерів є ряд наших гравців. До того ж, до нас навіть приїжджали селекціонери з Англії дивитись наших хлопців. Проте я не дуже хочу з кимось найближчим часом розлучатись, оскільки я людина амбітна і вважаю, що вони ще не сказали свого слова в нашому клубі. Але якщо до когось надійде пропозиція і сам гравець виявить бажання перейти до цього клубу, то вирішуватимемо все колегіально.

— Валентине Івановичу, кого з ваших вихованців вже зараз запрошують до лав юнацької збірної України?

— На даний момент постійно запрошується один із найкращих наших гравців Василь Жук. Також Роман Карасюк та Іван Гондза. Це талановиті гравці, у яких велике майбутнє. Проте я нічого не хочу сказати поганого про інших, оскільки розумію, що результату добивається не конкретний гравець, а все ж таки команда. Тому вважаю, що всі повинні працювати, і тоді обов'язково прийде результат. На мою думку, незабаром збірна обов'язково ще поповниться нашими гравцями. Ми робитимемо все, аби так було. Загалом я вважаю, що майбутнє нашого футболу — це діти. Дуже добре, що зараз у Володимир-Волинському справжній футбольний бум, тож всі хлопці відволікаються від вуличного життя і живуть життям спортивним.

— Крім 1991 року народження, які ще вікові групи є в команді?

— З 1991 по 2002 р.н. Крім гравців 1991 року народження, до збірної запрошувались і гравці 1992 року народження. Проте поки лише на збори, оскільки офіційно збірної цього віку не існує. Поки їх двоє — Роман Августинович та Вадим Олійнич. Хоча, відверто, крім них, є ще гравці, на яких слід звернути увагу. Проте втручатись зі своїми порадами у дії тренерів я не хочу. Кожен повинен займатись своєю справою.

— Яка у вас чисельність персоналу в тренерському корпусі на всі вікові групи?

— Вісім тренерів з футболу, один — з легкої атлетики, один — з гімнастики та тренер воротарів. Я вважаю, це достатньо для нормального функціонування футбольного клубу. Хоча ми й із провінції, проте в нас все на високому рівні.

— Ви вже багато років у футболі. Яка ваша основна мета?

— Я не хочу через клуб вирішувати якісь фінансові проблеми. Головна моя мета — це дати перепустку у великий футбол своїм вихованцям, аби й на периферії піднімався футбол. Дуже хочу, щоб у місті був футбол, і всі хлопці могли ним займатись. Інша справа, що хтось заграє, а хтось — ні. Це вже залежить від них самих.

— Хто в цей нелегкий час допомагає утримувати клуб?

— Наш мер дуже переймається нашими проблемами. Проте я розумію, що від нього мало що залежить. Хоча він і так багато для нас робить. По-перше, завдяки йому до нас перейшов стадіон. Дуже хотілось одержати допомогу з вищих ешелонів влади. Вважаю, в нашої команди є майбутнє. Якщо знайду порозуміння з можновладцями, то, цілком можливо, ми гратимемо в другій лізі. Наш випуск 1991 року народження доволі непоганий. Можливо, когось візьмемо 1992 року народження. І, звісно, необхідно підписати хоча б кількох досвідчених гравців. Але вся справа у фінансах. Мені хотілось би, щоб все вирішилось на краще і мої вихованці вступили в друголігову сім'ю.

— Валентине Івановичу, ваше місто розташоване поруч із Польщею, попереду Євро-2012. Чи могли б ви прийняти якусь команду до себе й надати їй всі необхідні умови для тренування та проживання?

— У нашому місті дуже розвинена інфраструктура. Володимир-Волинський красиве старовинне місто. Є футбольне поле, сучасний готель, тож ми з радістю стали б тренувальною базою для якоїсь європейської збірної, яка б грала відбіркові матчі або в Польщі, або у Львові.

— Цікаво дізнатись, чи Федерація футболу звернула увагу на ваш клуб?

— Увагу звернула, нагороджувала дипломами, давала звання. Це приємно, але це не головне. Головне те, аби, нарешті, нам допомогли з умовами для тренування. Як це не парадоксально, хоч ми й даємо збірній гравців, проте тренуємось майже на асфальті, оскільки основне поле бережемо для офіційних матчів. Ми не просимо грошей, їх ми знайдемо. Необхідно, щоб ФФУ заохочувала тих людей, які вкладають зусилля та фінанси у футбол. Мені хотілось би, щоб у всіх містах на периферії, де хоч якось розвивається футбол, створювали умови для нормального тренування, аби можна було тут виховувати своїх Марадон, Мессі та Рональдо.

— Крім збірників, кого ви ще можете виокремити?

— Я не люблю когось виділяти з-поміж інших. Можливо, моя думка не співпаде з думкою тренерів, та й не люблю давати аванси. У них ще все попереду, поживемо — побачимо. Можливо, хтось і заявить про себе на повний голос.

— Які показники в ДЮФЛ у ваших підопічних 1991 р.н.?

— Зараз ми йдемо на четвертому місці у вищій лізі, відстаючи від лідера на чотири очки. До речі, на першому місці — наш сусід за географічним розташуванням — «Карпати». Проте, головна боротьба ще попереду. З лідером ми зіграли внічию, а очки втратили там, де повинні були їх брати.

— Хто головний бомбардир команди?

— Василь Жук. Він майже щоматчу вражає ворота суперників. В команді він з десятирічного віку, тож можна вважати його вже старожилом. Сам він вихованець львівського футболу. Свого часу багато розмов точилось про цього хлопця. Нам навіть говорили, що ми його вкрали. Але я ще раз зазначу: ми ніколи нікого не зманювали і не зманюватимемо. Хлопець вирішив сам, що йому цікавіше та перспективніше грати в нас. До речі, в клубі зібрані хлопці з різних областей України, крім нашої, західної.

— За яким принципом проходить ваша селекція?

— Зараз, можна сказати, ми вже на видноті, тому до нас приїздять та телефонують селекціонери й тренери з різних клубів і пропонують гравців. Буває, що й батьки самі везуть до нас дітей. Всім приїжджим створюються належні умови — те ж харчування, проживання, і все це за наш рахунок. Для кожного ми винаймаємо квартиру. Найближчим часом плануємо тісну співпрацю з місцевим інтернатом, де плануємо зробити свій готельний комплекс.

— Валентине Івановичу, на вашу думку, якщо ви все ж заявитесь до другої ліги, чи пройдете гідно це випробування вже першого року?

— Напевне, перший рік буде важким, оскільки хлопці перебудовуватимуться від юнацького футболу до дорослого. Основна наша група — 17-річні хлопці. Головне, щоб було нормальне фінансування, тоді проводитимемо селекційну роботу й зможемо підсилитись вправними виконавцями. Якщо я взявся за цю справу, то зроблю все, щоб довести її до кінця. Мені б дуже хотілось, аби у Володимир-Волинському була професійна команда, тож докладу всіх зусиль задля досягнення цієї мети. Як на мене, то всі щаблі дитячо-юнацького футболу ми пройшли. Тепер повинні спробувати свої сили в дорослому футболі.

— Ваші підопічні постійно беруть участь у різноманітних міжнародних турнірах. Які ваші успіхи в них?

— Провалів не буває. У п'ятірку сильніших завжди входимо. Мої вихованці — максималісти, тож завжди будь-що хочуть перемогти. Проте не завжди виходить по максимуму, адже це футбол, і тут може бути всяке.

— Як ставитесь до поразок?

— Поразки сприймаю дуже боляче, оскільки за натурою — максималіст, але від поразок ніхто не застрахований. Зараз з нами вже почали рахуватися. І це приємно. Раніше, коли ми розпочинали, до нас ставились зверхньо. Мовляв, хто такі? Який Володимир-Волинський? Тепер ситуація змінилась.

Черговий трофей команди.

— Чи не пропонували якісь клуби вищої ліги тісну співпрацю з вами?

— Я мав розмову з директором Академії «Шахтаря», голландцем Хенком. Ми вирішили всі питання про співпрацю і вже збирались підписати договір про співробітництво, проте на останній стадії від «Шахтаря» надійшли зовсім інші умови. На кшталт: давайте нам талановитих дітей, а якщо хтось, колись, можливо, заграє, тоді будемо допомагати. Щодо «Динамо», то вони нам нічого не пропонували. Я мав розмову з Крощенком, він сказав, що їм це не цікаво. Не розумію президентів клубів, які не хочуть виховувати на периферії футболістів з меншими фінансовими затратами. Адже ціна за одного вихованого гравця була б у п'ять, а то й у більше разів меншою, а результат, можливо, був би у гравця значно кращим. Хотілось би, щоб у нашому футболі було більше наших гравців. Це — майбутнє. Гра деяких легіонерів залишає бажати кращого, а вітчизняні викладаються більше. Для прикладу візьмемо того ж Кравця з «Динамо». Він у кожному ігровому моменті боровся до останнього і не беріг ноги, як це роблять деякі легіонери. Більше б таких гравців, тоді й покращився б рівень вітчизняного футболу.

Микола МОСКВІН.

Віктор ЖИЛІН:

ФУТБОЛУ ВІДДАВАВ УСЕ, ЩО МІГ

ПАТРІАРХ ВІТЧИЗНЯНОГО ФУТБОЛУ ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 85-РІЧЧЯ

У історії нашого футболу він залишиться як стрімкий правий крайній, справжній Беркут, майстер вирішальних голів, а як тренер Жилін «виводив у люди» більш як десять команд, багато з яких і нині входять у число найкращих в державі. Достатньо назвати імена Прокопенка та Буряка, з якими він працював у очолюваних командах. Тому й не дивно, що в день свого ювілею Віктор Степанович, що нині проживає у Бородянці, якій віддав чверть століття свого життя, приймав десятки дзвінків. Київ, Вінниця, навіть Пітер, де Жилін грав 57 років тому... Усі вітають футбольного патріарха. А що Степанович скаже про футбол, про гру, яка стала його життям?

ВІЗИТІВКА

Віктор Степанович ЖИЛІН

Народився 9 січня 1923 року в Таганрозі, Росія. Правий крайній нападник, потім – тренер. Починав грати в «Крилах Рад» (Таганрог) у 1939-41 рр. Ігрові виступи: «Динамо» Воронеж – 1945-46, «Динамо» Київ – 1947-52 (97 м., 17 г.), «Зеніт» Ленінград – 1951 (22 м., 12 г.), «Даугава» Рига – 1953 (14 м., 6 г.), ОБО Київ – 1954 (11 м., 3 г.). Віце-чемпіон СРСР 1952. Володар Кубка УРСР 1947, 1948. Всього у вищій лізі чемпіонату СРСР – 119 м., 29 г. Майстер спорту СРСР (1952).

— Вікторе Степановичу, як ви, таганрозький хлопчина, опинилися у київському «Динамо»?

— З восьми років я по-справжньому пристрастився до футболу, ходячи з хлопцями на таганрозький стадіон «Крила Рад». Розпочинав грати так, як і всі, – подавав м'ячі гравцям із дорослої футбольної команди, допомагав їм носити фіброві чемодани, які тодішні спортсмени використовували як сумки, аби мати можливість після тренування трохи погратися м'ячем, а пізніше – виходив на заміну на кілька хвилин у матчах, де справу уже було зроблено. Тренери мене помітили, і поступово я зростав у своїй майстерності – грав у дитячій, юнацькій, а згодом і у дорослій командах. Свої виступи я розпочинав в юнацькій команді заводу імені Димитрова, а у 16 років уже грав у найкращій команді міста, «Крилах Рад», яка представляла авіазавод. Ми вели відчайдушну боротьбу із своїм головним конкурентом – колективом заводу із виготовлення самохідних комбайнів, який носив назву «Зеніт». Поступово я почав грати спершу у збірній міста, а потім – і у збірній Ростовської області. І от перед самою війною мене забрали у Ростов-на-Дону, у команду «Динамо». Велика Вітчизняна війна зробила мене сиротою. Не стало не тільки діда, а й бабусі, котру застрелив німецький патруль, коли вона затрималась на вулиці у комендантську годину. У мене залишився тільки футбол. Моя улюблена гра знову ожила після оголошення капітуляції фашистської Німеччини. На той час я вже перебував у лавах Радянської армії і заодно грав нападником у команді «Динамо», спершу – Курська, а потім – Воронежа. Там мені велося непогано, мене любив начальник обласної міліції, який опікувався командою.

Віктор Жилін та Віталій Пилипенко, його учень і заслужений тренер України.

Але наприкінці літа 1946-го моє воронезьке «Динамо» мало їхати у Москву на черговий календарний матч чемпіонату РРФСР. Суперник – дубль славетного столичного «Динамо» – приймав воронежців на нижньому полі Центрального стадіону «Динамо», а наступного дня у матчі вищої ліги мали зійтися динамівці Москви і Києва. І треба ж такому статися, що весь тренерський штаб киян, на чолі з легендарним Бутусовим, зайшов на це поле і побачив матч дублерів-москвичів із воронежцями! Там були сам Михайло Павлович Бутусов, недавній грізний форвард і новий головний тренер київської команди, його асистент, харків'янин Роман Норов, недавній бомбардир Костянтин Щегоцький. А сам матч видався досить видовищним: воронежці здолали господарів, а я забив гол і, мабуть, «впав у око» киянам. Тож після гри до мене підійшов адміністратор української команди Рафаїл Мойсейович Фельдштейн: «Синку, ану підійди! Ти знаєш, хто такі Бутусов, Норов, Щегоцький? Так от, з тобою Михайло Павлович Бутусов хоче поговорити про те, чи бажаєш ти за «Динамо» грати». Погодився я: «Хто ж, мовляв, не хоче?». І підвели мене до тренерів. Бутусов із Норовим розпитали мене про все. «Хто ти, звідки, чи хочеш грати в «Динамо»?». Звісно, грати за киян було для мене, 23-річного гравця, неабиякою честю. Але ж мав я одну проблему, яку не приховав од співбесідників: я тоді ще служив у армії і не був демобілізованим, тож воронезький генерал міг і не відпустити. На це динамівці лише посміхнулися...

А тим часом воронезький керівник обласної міліції дійсно не хотів мене відпускати. Доти генерал ображався, аж поки я не прийшов до нього із спеціальним наказом Центральної ради «Динамо». Зрозумів він тоді: мене чекає Київ, і на знак примирення потиснув руку. А уже із початку 1947 року почалася велика робота. У січні почали працювати в Києві, у залі, а потім динамівці (і я з ними) вирушили на збори в Одесу.

— На той час київське «Динамо» переживало велику зміну поколінь. Яким ви застали колектив?

— Основні спогади, звісно, про стадіон «Динамо» – «Європи» тоді ще не було, і всі матчі ми грали там, лише зрідка – на стадіоні Хрущова, нинішньому «Олімпійському». Там, на «Динамо», і тренувалися двічі на день, і харчувалися у тамтешньому ресторані. Післявоєнний красень-Київ відбудовували всім народом, скрізь на посадах були демобілізовані військові. Не до футболу було – столицю відбудовували, але всенародна гра скрізь була супутником народу.

Тоді у вищій лізі чемпіонату СРСР від усієї України грало одне лише «Динамо», уже в той час – славний і поважний клуб. І хоча сезон 1946 року кияни завершили останніми, їхній авторитет і великий внесок у радянський спорт був оцінений найвищими органами. Зважаючи на великі втрати українців під час війни (а достатньо згадати лише «матч смерті»), Москва вирішила залишити їх у вищій лізі. Тоді ж у команду повернули із Тбілісі Бутусова (він працював у Києві перед самою війною), аби українська столиця не залишилася без вищої ліги. Саме з Бутусова, ленінградця за походженням, розпочалися тривалі зв'язки між цими містами: після Бутусова киян очолювали його земляки Окунь і Ошенков, завершувати кар'єру до Києва приїхав легендарний Петро Дементьєв. Разом зі мною новий головний тренер запросив Дашкова, Алімова, Пономарьова, Гершина, Жигана, Принца, Севастьянова. Міг розраховувати Бутусов і на тих, хто вже був у колективі, – Лермана, Зубрицького.

Віктор Жилін		
Ігрові виступи		
Сезон	Команда	Чемпіонат
1947	«Динамо» Київ	16/1
1948	«Динамо» Київ	24/2
1949	«Динамо» Київ	33/10
1950	«Динамо» Київ	14/1
1951	«Зеніт» Ленінград	22/12
1952	«Динамо» Київ	10/3
1953	«Даугава» Рига	14/6
1954	ОБО Київ	11/3

Навесні 1947-го в одеському урядовому санаторії імені Чкалова наша команда проводила важкі тренування, часто доводилося бігати кроси, які тоді ще тільки входили у футбольну моду.

При Бутусові у київському «Динамо» панувала добра, товариська атмосфера, і тому вислів «динамівська сім'я» був повністю виправданим. Добре у такій команді було грати, бо досвідченіші допомагали молодим, а ті, у свою чергу, відповідали їм повагою.

Із перших матчів нового сезону я почав з'являтися у основному складі киян, а 2 серпня 1947 року на 72-й хвилині виїзної зустрічі проти фаворитів сезону – московських одноклубників – я забив свій дебютний гол, засмутивши знаменитого «тигра» – Олексія Хомича.

— Із 24 матчів того чемпіонату ви провели 16, незважаючи на статус новачка, ставши гравцем «основи». А чим вам запам'яталася атмосфера у команді?

— Душею тогочасного «Динамо» був досвідчений форвард, правий інсайд Петро Дементьєв. У 1947-му році йому було вже 33, але вдачі він був веселої, тож жартами, шарадами та підначками йому вдавалося як слід розворушити колектив. Особливо це цінувалося під час дальніх виїздів, коли команда доїжджала до місця призначення потягом, бувало, і по три дні. У такий час ті, хто був на вокзалі, не могли надивуватися – зупинявся поїзд, а з нього на перон виходило по півтора десятка динамівців і прямо там, за 20 хвилин стоянки, робили зарядку і тренувальні вправи, аби не втрачати форми. У купе були свої жарти – могли цвяхами прибити до підлоги капці, причепити за мотузку відро, аби той, хто заходить, мав «головний убір». Розваги були у кожного свої: старші грали в карти, і молодші, звісно, оберігали їх від таких жартів. А от Дементьєв полюбляв пожартувати з усіма. Одного разу, коли ми приїхали до Москви на черговий матч, виявилося, що через великий з'їзд місця у всіх готелях зайняті. Тож довелося нам заночувати у спортзалі центрального стадіону. З одного боку, як і належить, лягли дублери, а з іншого – основний склад. На нещастя, в цьому ж залі лежав фехтувальний реманент – рапіри і щільні маски. Цим і скористався Дементьєв із товаришем Петром Тищенком: натягнувши маски і взявши шпаги, роздягненими, вони підступили до сплячого адміністратора Фельдштейна, котрий завше возив у своїй сумочці гроші для команди. Вигук: «Давай гроші!» ледь не до смерті налякав не лише Фельдштейна, а й усіх, хто на той час уже спав. Коли від сміху уже в усіх виступили сльози, а адміністратор, гаркавлячи, лише примовляв із характерним акцентом «Ой, дуваки!», знайшлася й інша при-

чина для сміху – тренер команди Окунь, який славився характерними «кавалеристськими» ногами, з переляку підскочив голим і так і стояв перед усією командою. Уже через короткий час всюдисущий київський вболівальник зі своїх джерел дізнався про цю пригоду, від чого авторитет Дементьєва піднявся ще вище. Інший трюк «Пека» видав прямо під час гри із тбіліським «Динамо». Його опонентом на фланзі був Григорій Гагуа, і спершу Дементьєв показав фінт спортивний – техніка у нього була така, що і руками не зробиш того, що він виробляв ногами. Обігравши Гагуа і відпустивши м'яча, Дементьєв присів... і взявся зашнуровувати бутси. Але Гагуа не втерпів такої спокуси і піддав Петрові Тимофійовичу під одне місце. І стадіон, і самі гравці зайшлися сміхом, тож цей матч запам'ятався киянам не стільки голами, скільки цим дивовижним жартом.

Я, граючи з Дементьєвим на правому краї, дуже залежав від нього в ігровому плані – від нашої взаємодії створювалися командні атаки. Дементьєв був сімейним, тому динамівські холостяки – Дашков, та і я – допомагали йому талонами на харчування, самі перебиваючись сяк-так по їдальнях. Коли 1948 року Бутусов за сімейними обставинами змушений був вертатися до Ленінграду, Дементьєв поїхав з ним. І хоча ця парочка пробула в Києві лише два сезони, прихильники команди їх ще довго згадували.

Власне, у нас складалося так, що в атаці грали переважно молоді, а сімейні збиралися в захисті. Стовпом оборони у нас був Абрам Давидович Лерман. Під час матчу він керував грою і час від часу підказував: «Чья восьмьёрка, возьмите плотнее». А його партнер по захисту Олександр Принц гумористом був і любив «підловити», тож і робив вигляд, що не чує. І Лерман тоді мовчки сам розбирався: і за себе роботу виконував, і за Принца.

Особливі відносини поєднували мене із іншим партнером по лінії атаки – Федором Дашковим. Прийшов Федір у «Динамо» трохи пізніше за мене. За грою він – типовий центрфорвард, з хорошою стартовою швидкістю, та й масу мав достатню, аби вести боротьбу з оборонцями суперників. Його козирем була чорнова робота попереду, завдяки чому можна було віддати пас на прорив, з розрахунком на Федині борцівські якості.

Саме з Дашковим, а також із оборонцем Абрамом Лерманом і форвардом Павлом Виньковатовим, я пізнав усі «переваги» класичної військової гауптвахти. Якось на очах у колишнього начальника партизанського руху України, міністра МВС Тимофія Амвросійовича Строкача, який опікувався справами «Динамо», ми незадовільно зіграли проти куйбишевських «Крил Рад», які славилися «бетоном» у захисті. За небажаний результат треба було комусь відповідати, а ми з Дашковим мали в цій грі «грішок». На фланзі Дашков дав м'яча мені, а сам змістився на моє місце. Я змушений був перейти в центр і віддав передачу Федору на «бровку». А от Дашков зупинився, і атаку було зірвано. На трибунах розшумівся народ, і після матчу нам той момент пригадали. Подібні «грішки» були і у Лермана із Виньковатовим. От після матчу Строкач викликав цей квартет, а також свого підопічного – коменданта приміщення МВС полковника Довбню. І «за неорганізованість, нехлюйство, неповагу до глядачів» прямо зі стадіону нас забрали на «губу». З виховною метою нас чотирьох «розвели» по різних місцях, причому, найбільше не пощастило Павлу Виньковатову. Напередодні в Ризі він купив собі модний чесучовий костюм, і прямо в ньому його й забрали зі стадіону. Строкач на прохання Павла переодягнутися навіть не звернув уваги: ти що, мовляв, лише один костюм собі купити можеш? Але Виньковатову костюм видався дуже дорогим: ставши на гаупвахті, він акуратно почепив його на цвях, а сам чергував у... трусах.

Виручило нас те, що через кілька днів команда мала приймати московський клуб ВПС. Василь Сталін у той час персонально прогулювався по Києву, і всі ходили «по струночці», передчуваючи, що той може «нашептати» батькові. Та й сам Василь Йосипович, будучи в гостях у першого секретаря ЦК КПУ Микити Хрущова, пообіцяв, що його льотчики «каменя на камені від «Динамо» не залишать». Тому нас випустили, аби ми ці слова спростували. Причому я, коли по мене прийшли Довбня із динамівським політруком і майбутнім керівником республіканської федерації футболу Миколою Кузнецовим, залишав «губу» теж по-особливому. За день до матчу, аби не порушувати неписані футбольні закони, я вирішив поголитися, і якраз за цим заняттям мене застали звільнювачі. «Ну, ти подивися – його звільняють, а він голиться!» – тільки й сказав Довбня.

Як би там не було, а на гру нас поставили, хоча перед тим ми й написали Строкачу пояснювальну заяву про свої «неприпустимі дії на полі» і про те, що це більше не повториться. І ці заходи допомогли – «Динамо» розбило ВПС з рахунком 5:1, а мені на 22-й хвилині вдалося відкрити рахунок. Знову ж таки, вболівальники зі своїх джерел знали про цю пригоду і довго ще після поєдинку скандували: «Всю команду – на губу!!!» Жили ми тоді цікаво, геть як «кулаки». Тільки інколи нас і так «розкуркулювали»...

— У матчі 15 травня 1949 року в Москві вам вдалося вельми засмутити Василя Йосиповича знову – саме ваш гол, забитий на очах Василя Сталіна та Лаврентія Берії, приніс киянам перемогу з рахунком 2:1 над ВПС... А хто із суперників був тоді для «Динамо» найбільш принциповим?

16 травня 1948 р. Ленінград, стадіон «Динамо». Перед матчем місцевого «Зеніта» та київського «Динамо», який закінчився з рахунком 0:0. Зліва – направо: Петро Дементьєв, Анатолій Зубрицький, Віктор Севастьянов, Віктор Жилін, Михайло Чаплигін, Павло Виньковатов, Микола Гаврилюк, Олександр Принц, Федір Дашков, Анатолій Садовський, Георгій Пономарьов.

— «Динамо» у мої часи переживало післявоєнне відродження: відходили герої минулих літ, приходило молоде покоління. Після останнього місця 1946 року наступного сезону ми були в чемпіонаті четвертими. І хоча три подальші чемпіонати «Динамо» завершило в середині турнірної таблиці, київська команда зіграла доленосну роль у розіграші чемпіонатів 1948 і 1949 років. Спершу ми відібрали в московських одноклубників очко, і чемпіоном став ЦБЧА, а потім у Москві здолали «команду лейтенантів» з рахунком 3:2, і найкращим стало столичне «Динамо». Я неначе сьогодні пам'ятаю кожного гравця із основи ЦБЧА. Вони грали так: Никаноров – Чистохвалов, Кочетков, Нирков – Водягін, Соловйов – Гринін, Бобров, Федотов, Дьомін, Ніколаєв. Всеволод Бобров був гравцем від Бога, але Бог не міг за ним пройти все життя. Він був не лише вправним футболістом, а й хокеїстом, з легкістю оббігав двох, трьох опонентів. Григорій Іванович Федотов – зовсім інший. Обидва, до речі, – і Бобров, і Федотов, – своїх трагічних травм саме у Києві зазнали... Федотівський козир – удари. Він міг, пробиваючи, неймовірно поставити корпус, вирізмити гомілку. У цьому компоненті він був королем.

Із ЦБЧА динамівці мали особливі стосунки, тож наші матчі із армійцями вирізнялися принциповістю. Із московським «Динамо» стосунки були теплішими (як-не-як, відомство об'єднувало), але й не товариськими. Із тбіліськими динамівцями завжди грали безкомпромісно. Вони – майстровиті, але гарячі. А потрапляли на інших майстрів – от і злилися, часто бували і вилучення.

— От тоді й у ваших виступах була «червона» пляма...

— Було й таке – підловив ти й цей момент (*сміється*)... Це єдина моя червона картка, яку я отримав у Тбілісі. У принципових матчах проти тамтешнього «Динамо» моїм запеклим опонентом був Ібрагим Сарджвеладзе, й одного разу він особливо завзято мені протистояв: підстерігав, і в момент, коли я набирав найбільшу швидкість, штовхав мене, перечіплював, збивав і руками й ногами. Врешті-решт, я не стримався й через усе поле за ним побіг. Наздогнав і під зад дав. На стадіоні – «демонстрація», народ зо сміху крутиться. А до мене вже суддя картку несе!

А взагалі, Ібрагим Сарджвеладзе був прекрасним атакувальним лівим беком, міг під час гри і вдарити, якщо що. Запам'ятався Борис Пайчадзе – технічний, неначе бразилець. Григорій Гагуа, «кривдник» Дементьєва, грав більше працелюбністю на полі і гарматним ударом. Хорошим лівим інсайдом був Гогоберідзе, а у центрі оборони височів Ніязі Дзяпшіпа, котрий пізніше у «Спартаку» грав.

— 1949 року ви, правий крайній, стали найвлучнішим гравцем киян, забивши у чемпіонаті 10 голів. Звідки така результативність?

— Бо партнери були чудовими, і колектив за палкої підтримки відданих симпатиків грав на єдиний результат. Пам'ятаю, як у мене з Дашковим вийшла одна із комбінацій, яка завершилася дивовижним голом уже на першій хвилині домашнього матчу з тбіліськими одноклубниками. Пас Дашкова з флангу – і я ударом з лету вразив дев'ятку воріт грузинів! Для кого ми граємо – для глядача ж? От коли мене запитують, які причини змусили мене так розігратися у Ленінграді після такої тяжкої травми, я завжди відповідаю: винен тамтешній стадіон-стотисячник. Як можна при такій шаленій підтримці не сповна віддаватися грі?

— При такій віддачі гри, яка була в тодішніх футболістів, не можна було уникнути травм...

— Мою тяжку травму я отримав 13 червня 1950 року у Єревані у матчі із тамтешнім «Динамо», яке в турнірній таблиці було сусідом нашої команди. Обом суперникам загрожував виліт з вищої ліги, тож протистояння мало принциповий і бойовий характер. У одному з епізодів я вийшов на ворота вірменів і намагався проштовхнути м'яча під голкіпером. Але воротар Абрамян теж не хотів поступатися, і ми разом пішли у боротьбу – гравці ж тоді були борцями, не могли відступати. Тож Абрамян (а зростом він був під два метри, та й статуру мав богатирську) і впав з усієї сили на мою ногу. Як наслідок – тріщина на коліні.

Два місяці я ходив на милицях, а повне відновлення мало тривати і ще довше. А в самому «Динамо» у цей час відбулася зміна тренера: замість Євгена Фокіна команду очолив інший ленінградець (після Окуня і Бутусова), недавній напівоборонець Олег Олександрович Ошенков. Він мене викликав на розмову: «У тебе, – каже – тяжка травма, а у нас – завдання». Після цього я зрозумів, що йому не потрібен. Бути баластом я не хотів, тож через місяць подав заяву на звільнення. Хоча хлопці і відговорювали (бо сьогодні зі мною так вчинили, а завтра з ними), я не вагався. Тим більше, що Ошенков чекав цієї заяви і прийняв її з радістю.

— І куди ж ви пішли після «Динамо»?

— На той час у Києві другою після «Динамо» командою був «Арсенал», який представляв славетний одноіменний завод. Очолив команду недавній улюбленець динамівських прихильників Йосип Давидович Ліфшиц, який запросив мене до своєї команди. Директор заводу Новиков опікувався командою як професіонал, тож і вистачала вона добре. Мене на 24 дні відправили в Одесу, на лікувальні грязі, я підтягнув здоров'я і потихеньку почав бігати. Та й на заводі все було нормально, я оформився там начальником ВТК, хоча, звісно, роботою моєю залишився саме футбол. Настав час матчу, а «Арсенал», вигравши всі профспілкові турніри України, якраз вийшов до фіналу Кубка профспілок, де йому мав протистояти найсильніший колектив Росії – команда міста Подлипок Московської області, у складі якої виділявся молодий напівоборонець Юрій Войнов. Матч суперників у Одесі завершився внічию – 2:2, додатковий час теж не визначив переможця, а перегравання було призначене на наступний день.

За поєдинком уважно стежили численні тренери із елітних клубів. Войнова запросили в «Зеніт», а мною зацікавилися ленінградці і московські торпедівці. Тренер автозаводців, до того – відомий їхній центрбек Володимир Мошкаркін, першим запросив мене до своєї команди, а пізніше підійшов і головний тренер «Зеніта» Григорій Ласін. Йому я дипломатично відмовив, бо раніше дав згоду Мошкаркіну. У Москві директором ЗІЛу на той час був знаменитий Лихачов, завод мав своє містечко. У команді з умовами не скупилися – відразу видали підйомні, показали мені нову московську квартиру. Але при розгляді переходу в комісії федерації футболу виникла проблема, про яку я відразу попереджував Мошкаркіна – «Динамо» належало до відомства силовиків, тож гравець звідти мав переходити у інші команди оборонної промисловості, наприклад, у «Зеніт». Так зіткнулися інтереси автозавод-

Тренерська робота: «Темп» Київ – 1955–57 (тренер), «Політехнік» Київ – 1955–57 (тренер), «Локомотив» Вінниця – 1958–62, 1964–66, 1977–79 / «Нива» Вінниця – 1978–79, «Авангард» Харків – 1962–63, «Зірка» Кіровоград – 1963–64, 1972–74, «Старт» Київ – 1966–67, «Автомобіліст» Житомир – 1967–70, 1974–76, «Чорноморець» Одеса – 1970–71, «Металург» Запоріжжя – 1971–72, Респ. спортінтернат – 1974, «Спартак» Івано-Франківськ – 1976–77, «Кривбас» Кривий Ріг – 1979–80, «Машинобудівник» Бородянка – 1980–81, 1985–87 / «Система-Борекс» Бородянка – 1992–2003, з 2003 (віце-президент), «Дніпро» Черкаси – 1981–83, 1990–92, «Схід» Київ – 1987–89. Заслужений тренер України (1963). Неодноразовий чемпіон і володар Кубка УРСР. Заслужений тренер України (1963). Нагороджений Орденом «За заслуги» III ступеня (2004), іменним годинником і грамотою київського мера О.Омельченка (2005), грамотами від ПФЛ і ФФУ. Почесний громадянин Бородянки (1986).

ців та «оборонки», яку представляв сам міністр озброєння СРСР Дмитро Устинов, іменем якого в країні пізніше були названі вулиці, кораблі і навіть місто. Саме до Устинова і викликали мене, бо я не хотів бути непорядним щодо «Торпедо», котрому написав заяву на перехід і навіть взяв гроші. Ця пригода стала для мене неабиякою школою. Спершу я потрапив до устинівського заступника, але той не переконав мене їхати в Ленінград. Тож наступного дня за мною прийшли і завели до приймальні міністра. Там я просидів годину, другу, третю... До кабінету проходили люди, а про мене наче й забули. Коли терпіння закінчилося, і я зібрався йти, мене зупинила секретарка: «Куди, зачекай, це він тобі школу дає, на витримку бере». Коли нарешті мене пустили до Устинова, той якраз сидів за столом, на якому були прямі телефони, що мали сполучення з будь-яким підприємством «оборонки» і навіть із самим Сталіним. Міністр, невеличкий білявий чоловічок, проте з грізними врізнобіч напрямленими очима, одразу приступив до справи: «Мені зателефонували із «Зеніту», що ти їм потрібен. А ти ж на «оборонці» працюєш. Ти коли-небудь про Леніна чув? Тебе ж до Ленінграда направляють, у колиску революції! Тож якщо не хочеш на пару років у відрядження до Сибіру на підземні заводи, піди це подумай». Думати особливо не було над чим, тим більше, що Мошкаркін, почувши про зацікавлення з боку таких високих осіб, зрозумів, що автозавод у цій справі програє. Прямо в міністерстві я написав заяву, щоб «раніше подане вважати недійсним через сімейні обставини», там же видали гроші за перехід, аби нічого не бути винним автозаводцям.

— Так ви на рік опинилися на перевихованні в ленінградському «Зеніті»?

— Разом зі мною у «Зеніт» прийшов і знайомий за профспілковими матчами Юрій Войнов, удвох з яким я жив у готелі і товаришував. Сезон у «Зеніті» виявився для мене дуже успішним – я багато забивав, і, що найголовніше, здебільшого, московським командам і київському «Динамо». Особливо пам'ятними, звісно, були матчі проти рідного київського «Динамо». «Зеніт» завдяки єдиному голу Жиліна вдома, за підтримки ленінградської публіки, яка вщерть заповнювала найперший в Радянському Союзі стадіон-стотисячник, обіграв киян, на виїзді ленінградці досягли нульової нічиєї. У матчі в Ленінграді я, незважаючи на щільну опіку Віталія Голубєва, обливаючись кров'ю після жорсткого зіткнення із ним, таки забив м'яч. Після матчу, зустрічаючись із недавніми товаришами по «Динамо», я почув від них чимало жартівливих докорів, і по спині мурашки йшли, коли стадіон імені Кірова нагороджував за гарну гру бурхливими аплодисментами...

— Того сезону ви забили 12 голів і, мабуть, мали заманливі пропозиції із багатьох клубів вищої ліги. У Київ повернулися через ностальгію?

— Гарно було в «Зеніті» – команду тренували знані тамтешні майстри Григорій Ласін та Аркадій Алов, воротарем був найкращий голкіпер країни того сезону, член збірної СРСР Леонід Іванов, грали згаданий уже Юрій Войнов, висхідна зірка – форвард Олександр Іванов. Із Ленінградом я був знайомий давно завдяки роботі в «Динамо» тренерів-ленінградців Бутусова, Окуня, Ошенкова, нападника Пеки Дементьєва. Словом, грав би я там ще довго, але не міг витримати розлуки з дружиною і маленьким сином. Була тут своя історія – моя дружина, донька застреленого під час окупації комуніста, працювала в спецслужбах і не мала права виїжджати із Києва, тож за рік виступів у Ленінграді ми бачилися лише пару разів. Дружина кликала додому, та й після гарного матчу з «Динамо» кияни запрошували назад. Тож я із тренерами домовився – дограю до кінця сезону, і подякуємо одне одному за співпрацю.

По закінченні сезону 1951 року, який «Зеніт» закінчив на 7-му місці, в той час, як «Динамо» – на 8-му, відбулося моє повернення до Києва. Я горів бажанням допомогти своєму «Динамо». Команда, в яку я прийшов, була значно оновлена Ошенковим. Тоді в його розпорядженні з'явилися і тогочасні «легіонери» – грузин Зазроєв (із 11 голами у 12 матчах – найкращий бомбардир сезону) і ціла плеяда чудових західноукраїнських майстрів із щойно возз'єднаних територій. Кожен із них був яскравою індивідуальністю. Так, приміром, був у нас гравець, який, ще граючи в «Динамо», підсобляв дотепними карикатурами клубній стінгазеті, оформляв її, писав вірші. Згодом він став відомим художником. Тонкою музичною натурою був Андрій Зазроєв, який перейшов у Київ із Горького. Під час довгих зборів у санаторії імені Чкалова він і на роялі міг заграти, і пісню заспівати, бо слух мав чудовий, та й людиною був вельми інтелігентною. Михайло Михалина, напівоборонець із Ужгорода, на полі був бійцем, справжнім трудягою. Та й взагалі він – вельми партійний, «перший помічник тренера на полі». Та й інші західноукраїнці – Юст, Коман, Лавер, Сенгетовський – були яскравими особистостями.

Чемпіонат 1952 року став одним із найбільш незвичних у історії радянського футболу: у зв'язку з прем'єрною участю збірної СРСР у Олімпійських іграх всі матчі турніру класу «А» проходили у Москві, у одне коло. Та, незважаючи на незвичні обставини, той сезон для «Динамо» виявився надуспішним, вдруге в історії кияни, після 25-річної перерви, завоювали срібні медалі чемпіонату Радянського Союзу. Але радість від командного успіху для мене затьмарилася особистою прикрістю – у московському матчі проти ВПС 14 вересня 1952 року мені повторно завдали тяжкої травми, яка надовго вибила з колії. Ошенков був необ'єктивним стосовно мене ще першого разу, тож і цього разу можливості залишитися у київській команді я не мав. За іронією долі, свій останній гол за «Динамо» мені вдалося забити 2 серпня 1952 року тому самому «Зеніту», з яким ще за рік до цього я провів один із своїх найкращих сезонів. А за місяць була та сама злощасна травма, яка вибила мене зі складу киян... Далі у моєму житті була «Даугава», якій свого часу я забивав у складі киян, а завершував свої виступи у київській армійській команді.

— Досить швидко у вас відбувся перехід від гравця до тренера: у 33 ви вже тренували команду, у неповні 40 – стали заслуженим тренером України. Не було відчуття, що не встигли чогось сказати як гравець?

— Не буду заперечувати, свого часу я хотів опинитися саме у «Торпедо». Але, як відомо, обставини склалися так, що я змушений був їхати в Ленінград. Я відчував, що міг заграти у Москві. Як склалася б моя доля? Не хочу загадувати, все відбулося, як відбулося.

Останній сезон моїх виступів за «Динамо» виявився для команди «срібним», усі ми тоді отримали звання майстрів спорту СРСР. Та й маю що згадати із своїх виступів у складі киян: маю 17 голів у 97 матчах.

Звісно, мені було у кого вчитися. Мого найпершого динамівського тренера, Михайла Павловича Бутусова, я вважаю одним із воістину Народних тренерів. Він – автор найпершого голу збірної СРСР, великий бомбардир, на грі якого виростали покоління. Про кого ще могли такі легенди створювати: «Хтось, – мовляв, – бачив, як після удару Бутусова стійка – хрусь! І наполовину...» Це з нього, Маслова, Якушина, Аркадьєва розпочиналася вся наша футбольна школа, а їхніми спадкоємцями стали пізніше Бєсков, Лобановський...

— Позаминулого літа у Бородянці пройшов матч, присвячений 70-літтю вашої діяльності у футболі. А чим вас привабила ця гра, що ви присвятили їй усе своє життя?

— Футбол сподобався мені через одну причину: у наш бідний час, коли жодної розваги для молоді ми не мали, футбол був єдиною віддушиною, яка об'єднувала людей, дозволяла забути про буденні проблеми і відчути якесь свято. Та й для свята цього багато не треба: сякий-такий, хоча б і саморобний, м'яч та невеличкий клаптик землі – у дворі, на вулиці чи в полі. Тогочасні люди вміли любити життя. І хоча бідність була, народ був революційний і з ентузіазмом брався за будь-яку справу. Я міг десь пропустити школу, але футбол – не міг. Спершу, звісно, було захоплення, але з часом, уже в років 15-16, футбол став для мене не лише розвагою, а й професією. Куди пішов би – не знаю. Часи й обставини були такі, що, може, розбишакою став би....

Коли був футболістом, то про тренерство теж особливо не задумувався: думав лише про гру. От коли почав відчувати, що за рік-півтора закінчу грати – тоді й постало запитання: так чи ні? Коли я «зав'язав» із виступами, то ще певний час працював директором авіазаводівського стадіону в Києві, почав працювати тренером, зрозумів, що таке «копійка». А тренерськими «університетами» для мене стала робота у вінницькому «Локомотиві». Досвід, набутий із «Темпом» і «Політехніком», мені дуже допоміг, адже саме я, за дорученням Ідзковського, займався комплектацією новоствореної команди. Я знав увесь Київ, як «свої п'ять пальців», не пропускав жодної гри на всіх рівнях. А коли обставини змусили залишити Вінницю Ідзковського та Щегоцького, я (а мені не було ще й 30-ти) уже одноосібно очолив команду. Коли був гравцем, то відчував велике задоволення від гри: приємно було, коли кожен правильний хід оцінювала і одобрювала публіка. Найбільша ж честь для мене як для тренера – допомогти комусь стати гравцем. Саме у цьому моє завдання.

Останнім часом ми втратили багато перспективних людей, тому передовсім нині потрібно приділяти належну увагу розвитку дитячо-юнацького футболу. Немало в цьому плані здійснюють ФФУ і Григорій Суркіс: те, що він їздить за кордон, переймає передовий досвід, повинно дати свої плоди. Ось і в нас, у Бородянці, на встановленому майданчику вже граються діти. Дуже важливу справу робить Віталій Пилипенко: те, що у футбол залучаються студенти, дуже сприяє розвитку вітчизняної гри. Хтозна, можливо, саме звідти вийдуть на велику арену нові «шевченки» і «блохіни»...

Артур ВАЛЕРКО.

«Нафком»

Олег ФЕДОРЧУК: КОМАНДА З ВІДПУСТКИ ПОВЕРНУЛАСЯ В ХОРОШОМУ НАСТРОЇ

Броварський «Нафком» був, мабуть, першою командою другої ліги, яка розпочала підготовку до весняної частини чемпіонату так рано, ще на початку грудня минулого року. Воно й зрозуміло, адже турнірні здобутки команди в першому колі, а це передостаннє місце, аж ніяк не вселяє оптимізму.

— Те, що ми розпочали підготовку ще на початку грудня, — **розпочав розмову Олег Вікторович**, — говорить про те, що ми незадоволені результатами першої половини чемпіонату й хочемо радикально все змінити. Переважна більшість гравців команди — вісімнадцятирічні хлопці, яким потрібно набувати досвіду. Тому місяця відпочинку, який ми надали команді після першого кола змагань, було достатньо. Команда з відпустки повернулася в хорошому настрої. Кожний гравець мав індивідуальні завдання, тому ми без будь-яких проблем розпочали тренування. За час підготовки прогрес очевидний. Кожний тиждень ми намагаємося проводити спаринги. Зараз у нас головне завдання — підтягнути наших гравців до рівня професіоналів другої ліги.

— А де команда тренується?

— Тренуємося в Броварах, в манежі та в залі. Основну увагу приділяємо силовим вправам та витривалості.

— Олеже Вікторовичу, хто з гравців уже поповнив команду?

— Ще в кінці осінньої частини змагань ми підписали контракт з Негереєм, який кілька років тому уже захищав кольори «Нафкому». Повноправним гравцем команди став і Костяний з «Єдності», а також Руденко й Панченко. Ці виконавці, скоріш за все, й вестимуть гру команди. А загалом же, підсилення ми шукаємо в Києві та Київській області. Запрошувати в команду будемо молодих гравців і готуватимемо їх до великого футболу.

— А чи багато футболістів уже залишили команду?

— Із 27 заявлених, у команді залишилось 16. Ми вже визначилися, хто нам потрібен, а хто ні.

— Ваша команда вже давно розпочала підготовку. З ким за цей час встигли зіграти спаринги?

— Ще перед Новим роком ми зіграли два матчі з молодими київськими командами «Арсенала» та ДЮСШ-15. Уже в новому році спарингувалися зі збірною Бузника, «Динамо-2», білоцерківською «Россю» та ЦСКА. Результатами я задоволений. Команда демонструвала дисциплінований футбол, та, крім матчу з «Динамо-2», майже не поступалася суперникам.

— Зараз ви готуєтесь у Броварах, яким буде наступний етап підготовки?

— Ми плануємо взяти учать у турнірах Кирсанова та Макарова, а потім вирушимо на збір до Нової Каховки.

— Які завдання поставлені перед «Нафком» на цих двох турнірах?

— Звісно, лише перемога. Я, мабуть, рекордсмен за кількістю перемог на турнірні Макарова. Ці змагання дозволять задіяти всіх гравців без винятку, перевірити їхнє бажання грати та можливості.

— Олеже Вікторовичу, чи сильно зміниться «Нафком» у весняній частині змагань?

— Так. Команда стане більш дисциплінованою. Передостаннє місце в турнірній таблиці примушує нас працювати з подвійною самовіддачею. Команда молода й має розуміє, що ми вже багато втратили. Не варто забувати, що ми ще два роки тому грали у першій лізі, треба до цього прагнути.

Олександр ТРАВЯНКА.

«Нива»

ПЕРШИЙ ЗБІР В АЛУШТІ

9 січня футбольний клуб «Нива» розпочав підготовку до ігор другого кола змагань, — інформує офіційний сайт клубу. Як розповів начальник команди Олександр Циганков, перший в цьому році тренувальний збір футболісти і тренери «Ниви» проводять в місті Алушта. Готуватися до ігор другої частини сезону поїхали всі гравці «Ниви», за винятком Андрія Драголюка, який перебував в оренді і повернувся в «Геліос», Віталія Мицишина та Віктора Поліванова (пропускають збір за станом здоров'я), а також за індивідуальною програмою у Тернополі працюватиме Роман Мельник. Також на тренувальний збір з гравцями «Ниви» вирушили і кілька молодих тернопільських футболістів, серед яких слід відзначити Віталія Скакуна 1991 року народження. Перебувають у команді і кілька гравців з першої ліги, втім, керівництво клубу поки не вважає за доцільне розголошувати їхні прізвища. До речі, саме один з них відзначився забитим голом у першому товариському матчі з потенційними новачками сімферопольської «Таврії», який відбувся 11 січня. Зустріч закінчилася нічийним рахунком 1:1.

Загалом перший тренувальний збір триватиме до 23 січня, після чого футболісти відпочинуть кілька днів і зберуться на другий тренувальний збір. Відомо, що він розпочнеться наприкінці січня і проходитиме в Тернополі або Гусятині.

Віталій ФЕДОРЕНКО.

«Титан»

Олександр НЕЧАЄВ:

ПОГАНО, ЩО ВИЩОЛІГОВИХ СУДДІВ ПЕРЕВОДИТИМУТЬ ДО ДРУГОЇ ЛІГИ

Армянці посіли четверте місце в першому колі. Проте перед командою стоїть завдання підвищення в класі. Про сьогодення, майбутнє та найближчі плани розповів голова правління ЗАТ «Титан» Олександр НЕЧАЄВ.

— Олександре Ігоровичу, прокоментуйте виступи «Титана» в осінній частині першості.

— Загалом, я вважаю виступи гравців цілком нормальними. Дуже прикро, що на фініші першого кола втратили кілька очок, які були дуже потрібні. На мою думку, позиція, яку посідає «Титан» в групі, є нормальною для вдалого завершення першості. Наша мета — перше місце, ніякого іншого бути не може. Ми налаштовуємось на чесну, безкомпромісну боротьбу й будемо битись до останнього за вихід до першолігової сім'ї.

— На вашу думку, чи можливо це здійснити з потенціалом команди?

— Вважаю, що підсилення необхідне. По-перше, для того, щоб підсилити командну гру, а по-друге, аби закласти необхідний фундамент під першу лігу. Зараз ми надали картбланш тренерському корпусу на чолі з Сергієм Яковичем Шевченком, а вже в кінці сезону подивимось на результат і робитимемо якісь оргвисновки. Хотілось, щоб тренерський корпус впорався з поставленим завданням.

— Напевно, ви бачили в ділі всі команди групи. З ким було найважче грати «Титану»?

— Через зайнятість не завжди можу побачити гру своїх підопічних. Але з тих матчів, які бачив, зробив висновок, що ми не гірші за інших, а в дечому, можливо, й кращі. Наш суперник та головний претендент на підвищення — луганський «Комунальник» зіграв з нами дві гри. Перший матч був в першому турі. Важко дати оцінку цьому матчу, оскільки це був початок чемпіонату й обидва клуби не набрали необхідних кондицій. Щодо гри 18-го туру, то тут у мене є кілька запитань. Проте не дуже хотілось би їх порушувати. Словом, у нас попереду ще велика дистанція, і нам необхідно її вдало пройти.

— Ви є головою правління ЗАТ «Титан», напевно, футбольна команда не знає ні в чому потреби? Який бюджет клубу?

— Я не хочу називати цифр, проте зазначу: ми робимо все, аби гравці не знали ні в чому потреби. Як на мене, то наші умови — одні з найкращих в лізі. Щодо клубної інфраструктури, то вже зараз можна сказати, що ми підтягнулись до рівня першої ліги і зупинятися не збираємось. Найближчим часом закінчиться будівництво тренувального поля, є своя футбольна школа. Проте, повторюсь ще раз: нам необхідно здобути перепустку до першої ліги. Причому, її необхідно здобути в чесній боротьбі, без всіляких домовленостей. Зараз багато хто в нас запитує, чи кримська федерація дає добро на те, щоб ми презентували Крим ще однією командою в першій лізі. А я відповідаю, якщо в усіх запитувати, що вони з цього приводу думають, то простіше загалом закрити команду й припинити активні виступи в футболі.

— Олександре Ігоровичу, як ставитесь до суддівства в першості?

— Об'єктивним суддівство ніколи не було ні в чемпіонаті України, ні в чемпіонаті іншої держави. Суддя ніколи не подобався представникам обох команд. Мені не подобається нова практика в суддівському корпусі. Недобре, що судді, які певною мірою дискредитували себе у вищій лізі, переводяться у виправних цілях у другу лігу. Це непокара до тих клубів, які готуються підвищитись в класі. Погано, коли вболівальники бачать під час гри, що суддя не дуже об'єктивно обслуговує матч за участю їхньої команди. Вдвічі неприємно, коли вони дізнаються, що це суддя вищої ліги. Вважаю, цю практику необхідно припинити.

— На вашу думку, «Титан» вже переріс рівень другої ліги?

— Вважаю, що ми готові грати в першій лізі. Наше підвищення — це загальне завдання. «Титан» — це дружна сім'я, і ми всі разом йдемо до своєї мети. Сподіваюсь, нам ніщо не завадить її досягти.

Микола МОСКВІН.

Гра в особах

Андрій ПЕРЕСТЯК:

У «ТИТАНІ» Я ОСТАННЬОГО СЛОВА ЩЕ НЕ СКАЗАВ

Цей півоборонець за короткий проміжок часу став справжнім улюбленцем армянської торсиди. На полі він демонструє не за роками зрілу гру, а поза полем є душею компанії. Кореспондент «УФ» мав нагоду поспілкуватись з гравцем середньої ланки «Титана».

— Андрію, в команді ти вже півтора року. Охарактеризуй командну гру за цей час.

— Можу сказати, що з кожним роком ми стаємо досвідченішими. В команді непоганий добір гравців, причому, як на мене, він ні в чому не поступається нашим найближчим конкурентам. Наш середній вік майже 24 роки. Ми — старожили другої ліги, проте, мабуть, вже тут пересиділи. Гадаю, нам до снаги здобути перепустку до першої ліги. З нашим потенціалом, сподіваюсь, ми й там не пастимемо задніх.

— Звідки ти перейшов до «Титана»? Хто твій перший тренер?

— Я — місцевий вихованець. А перші ази футбольної науки пізнавав у Сергія Валентиновича Козлова. На мою думку, це один з найкращих тренерів ліги, прекрасний психолог. Він неодноразово разом із Сергієм Яковичем Шевченком виводив із психологічної кризи й налаштовував на гру. Якщо говорити футбольними термінами, то можу зазначити: такого, щоб літали в перерві в роздягальні бутси або м'ячі, в нас немає, до всіх без винятку він ставиться однаково, не розділяє на своїх вихованців та чужих. Ми всі — одна сім'я й несемо відповідальність один за одного та, звісно, за командний результат.

— Андрію, скільки ти зіграв в осінній частині першості і чи забивав голи?

— На полі провів 14 матчів, а забив два голи. Причому забиті вони були з гри. Загалом, яка різниця, хто і скільки заб'є. Головне, аби команда вигравала.

— Чи реальне для команди завдання на цей сезон — підвищення в класі?

— Вважаю таке завдання цілком реальним. Ми прийматимемо вдома двох лідерів — «Арсенал» та свердловський «Шахтар» і намагатимемось взяти в цих матчах максимум очок. Щодо «Комунальника», який теж претендує на підвищення, то боротьба з ним вже позаду, адже ми вже зіграли з ним двічі. Вдома, за нашої територіальної переваги, розійшлися миром — 2:2, а в гостях поступилися 0:1. На жаль, у цьому матчі суддівство було необ'єктивним, оскільки не зарахували наш чистий гол, а в ряді ігрових епізодів трактували порушення правил на користь господарів. Проте ми розраховували, що суперники по групі будуть грати з «Комунальником» за принципом «фейр-плей». Але ми і самі не повинні розслаблятися. Зробимо все, аби досягти поставленої мети. До речі, це я і загадав собі перед Новим роком. Сподіваюсь, що все ж таки нам ніщо не завадить. Це хотілось би допомогти «Титану» в першоліговых перегонах, а вже потім думаю перейти до іменитішого клубу — вітчизняного вищолігового. Це все в моїх руках, необхідно серйозно готуватись, тренуватись, а результат обов'язково буде.

Микола МОСКВІН.

З перших уст

Антон КОЗЛОВ:

ХОЧЕТЬСЯ, ЩОБ КЛУБИ ГРАЛИ В ЧЕСНИЙ ФУТБОЛ

Цей хлопець пройшов шлях від місцевого футболу до динамівської школи. Проте через ряд причин так і не заграв у «Динамо». Зараз Антон — гравець армянського «Титана».

— Антоне, розкажи про себе.

— Народився 13 вересня 1987 року. Вихованець місцевої ДЮСШ. Першим моїм тренером був Микола Іванович Бовдерін. Після 8-го класу поїхав до Києва, оскільки на одній з ігор сподобався селекціонерам з «Динамо». Вдало пройшов перегляд і мене вирішили залишити. Проте через певні причини в «Динамо-3» так і не потрапив. Перейшов до команди другої ліги, тодішньої «Освіти» (Бородянка). Моє ігрове амплуа — лівий півоборонець. Згодом повернувся додому. Мене викликали до місцевого райвійськкомату, але комісію, за станом здоров'я, не пройшов. Та й не дуже хотів міняти бутси на кирзові чоботи. Потім Сергій Валентинович Козлов запропонував спробувати свої сили в «Титані». До цього часу граю в «Титані».

— Який мікроклімат в команді? Чи є розподіл на молодих та ветеранів?

— Як такого, немає. Буває тільки своєрідний розбір польотів в ігровому плані, якщо щось не вдалось чи в якомусь моменті запоров ситуацію. Тоді наші ветерани проводять розмову. Ніякого пресингу з боку старожилів немає. Ми до цього ставимось з розумінням і особливо не сперечаємось, оскільки розуміємо, що заслужили на таке.

— Антоне, на твою думку, чи впораєтесь ви з завданням підвищення у класі?

— Вважаю, що так. Ми зробимо все, аби досягти мети. Єдине, що турбує, так це те, що наші головні суперники у боротьбі за перепустку до першої ліги не завжди діють за принципами фейєр-плей. Важко грати проти хорошої команди, коли на її боці арбітр. Так було в деяких матчах за нашої участі. Дуже хотілось, аби все ж таки всі команди діяли за принципами чесної боротьби.

Микола МОСКВІН.

Тим часом...

Армянці поки перебувають у відпустці. Збір планується на 25 січня. На цей день заплановано медобстеження, а вже наступного — почнуться активні тренування. З 4 лютого команда поїде на навчально-тренувальний збір до Алушти. Найвірогідніше, що на перший збір у розташування армянців приїдуть чотири новачки. Принаймні зараз ведуться активні перемовини між клубом та потенціальними гравцями. Як повідомив в телефонній розмові віце-президент «Титана» Анатолій Вікторович Петухов, втрат у клубі більше не буде. «Щодо новачків, то ми плануємо підписати гравців на кожну ігрову позицію. Скажемо так: проведемо точкову селекцію. Сподіваюсь, що вона буде вдалою», — повідомив Анатолій Вікторович.

Микола МОСКВІН.

ПАРАД ПРЕКРАСНИХ ГОЛІВ!

22-й тур
12-13 січня

Болтон — Блекберн — 1:2
Сандерленд — Портсмут — 2:0
Манчестер Юнайтед — Ньюкасл — 6:0
Челсі — Тоттенхем — 2:0
Арсенал — Бірмінгем — 1:1
Евертон — Манчестер Сіті — 1:0
Мідлсбро — Ліверпуль — 1:1
Астон Вілла — Рединг — 3:1
Вест Хем — Фулхем — 2:1
Дербі — Уїган — 0:1

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Манчестер Юнайтед	22	16	3	3	44-11	51
2. Арсенал	22	15	6	1	43-17	51
3. Челсі	22	14	5	3	35-16	47
4. Ліверпуль	21	10	9	2	35-14	39
5. Евертон	22	12	3	7	38-22	39
6. Астон Вілла	22	11	6	5	40-28	39
7. Манчестер Сіті	22	11	6	5	29-23	39
8. Блекберн	22	10	6	6	30-29	36
9. Порстмут	22	9	7	6	31-22	34
10. Вест Хем	21	9	5	7	27-20	32
11. Ньюкасл	22	7	5	10	27-39	26
12. Тоттенхем	22	6	6	10	42-40	24
13. Рединг	22	6	4	12	30-47	22
14. Мідлсбро	22	5	6	11	19-36	21
15. Болтон	22	5	5	12	24-34	20
16. Бірмінгем	22	5	5	12	23-33	20
17. Уїган	22	5	5	12	22-37	20
18. Сандерленд	22	5	5	12	22-40	20
19. Фудхем	22	2	9	11	23-39	15
20. Дербі	22	1	4	17	10-47	7

Найвлучніші

Криштіану Роналду («Манчестер Юнайтед») — 16, Адебайор («Арсенал») — 13, Торрес («Ліверпуль») — 11.

У наступному турі, 19 січня, зустрічаються

Бірмінгем — Челсі
Блекберн — Мідлсбро
Фулхем — Арсенал
Ліверпуль — Астон Вілла
Манчестер Сіті — Вест Хем
Ньюкасл — Болтон
Портсмут — Дербі
Рединг — Манчестер Юнайтед
Тоттенхем — Сандерленд
Уїган — Евертон

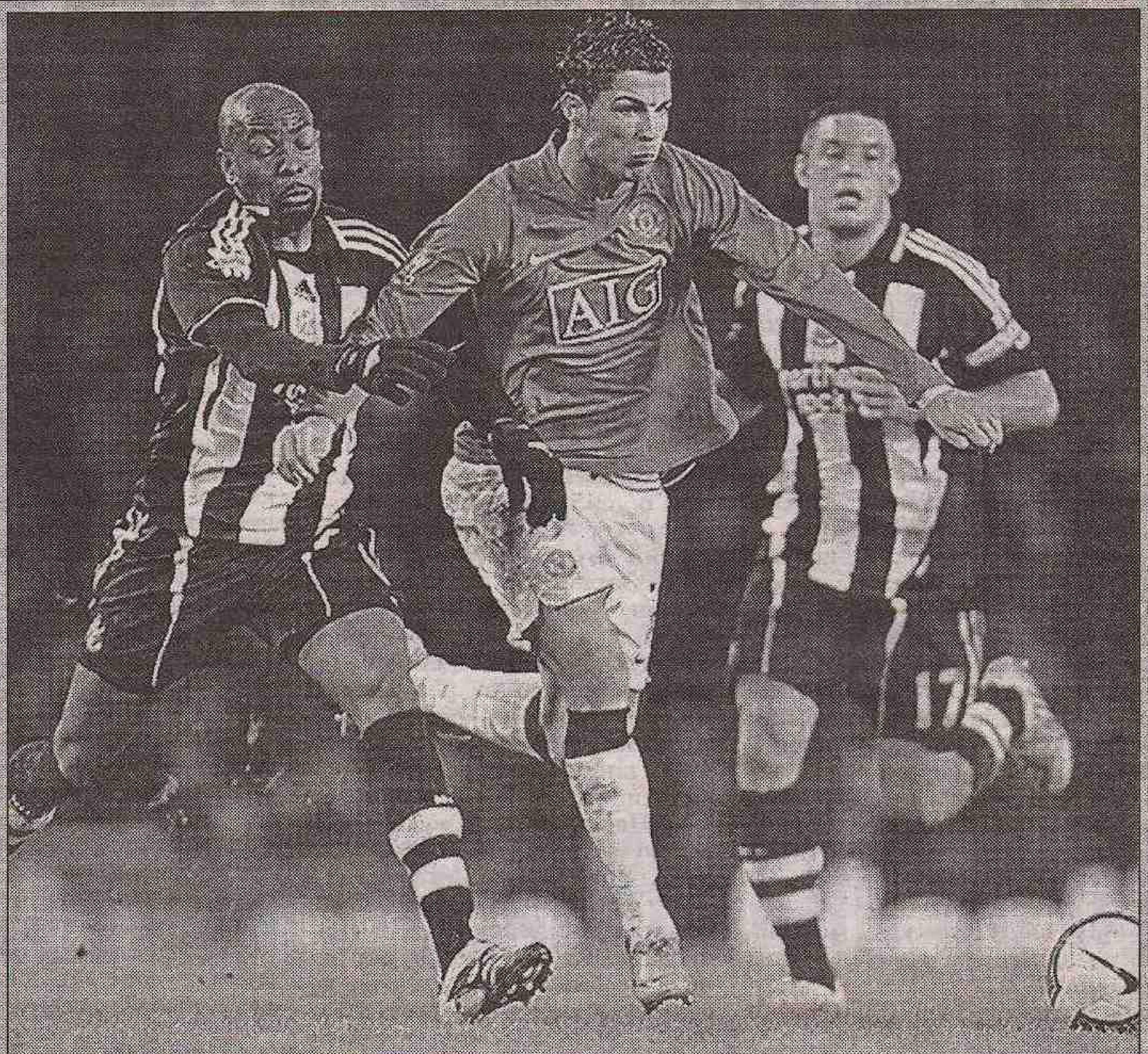
ПЕРШИЙ ДИВІЗІОН
27-й тур
12 січня

Вулверхемптон — Кристал Пелас — 0:3
Саутгемптон — Сканторп — 1:0
Шеффілд Юнайтед — КПР — 2:1
Престон — Уотфорд — 1:0
Лестер — Ковентрі — 2:0
Інсвич — Сток — 1:1
Чарльтон — Блекпул — 4:1
Кардіфф — Шеффілд Уенсдей — 1:0
Бернлі — Плімут — 1:0
Брістоль — Колчестер — 1:1
Барнслі — Норвич — 1:3
Халл — Вест Бромвич — 1:3

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Вест Бромвич	27	15	5	7	59-32	50
2. Брістоль Сіті	27	13	9	5	35-32	48
3. Уотфорд	27	14	5	8	44-35	47
4. Сток Сіті	27	11	11	5	43-34	44
5. Чарльтон	27	12	7	8	40-32	43
6. Крістал Пелас	27	10	11	6	34-27	41
7. Інсвич	27	11	7	9	44-36	40
8. Кардифф	27	10	9	8	34-32	39
9. Плімут	27	10	8	9	35-30	38
10. Халл	27	10	8	9	33-32	38
11. Бернлі	27	9	10	8	34-35	37
12. Вулверхемптон	27	9	10	8	24-26	37
13. Саутгемптон	27	10	6	11	36-44	36
14. Шеффілд Юнайтед	27	9	8	10	31-31	35
15. Барнслі	27	8	10	9	34-39	34
16. Блекпул	27	8	9	10	35-35	33
17. Ковентрі	26	9	5	12	29-42	32
18. Норвич	27	8	7	12	27-35	31
19. Лестер	27	6	12	9	27-27	30
20. КПР	27	7	9	11	31-40	30
21. Шеффілд Уенсдей	26	8	4	14	28-34	28
22. Престон	27	7	6	14	26-33	27
23. Сканторп	27	6	9	12	28-41	27
24. Колчестер	27	5	11	11	39-46	26

Все ж таки чемпіонат Англії – найбільш дивний і непередбачуваний серед усіх чемпіонатів великої п'ятірки. Здавалось би, де лідери можуть втратити очки? Може, в Манчестері, де в гості до команди Фергюсона приїздив «Ньюкасл» з новим тренером? Чи, може, доволі амбітний «Тоттенхем", де реформи Хуанде Рамоса просто не могли пройти осторонь самої гри команди. А виявилось, що все зовсім інакше – лідер першості «Арсенал» не зумів вдома впоратись із аутсайдером з Бірмінгема, а «Ліверпуль» (перед Рафою Бенітесом напередодні цього матчу було поставлене завдання неодмінно виграти чемпіонат, інакше, навіть перемога в Лізі чемпіонів не врятує наставника від звільнення!) ледь зумів врятуватися на «Риверсайді» в матчі проти «Мідлсбро». Але про все за порядком надходження.

Розрив «Ньюкасла» на «Олд Траффорді» відбувся цілком по грі. Дивно, як це в першому таймі Шею Гівену (якого, незважаючи на 6 пропущених м'ячів, назвали найкращим гравцем гостей у матчі!) вдалося втримати свої ворота недоторканними? Вже на 3-й хвилині Уейн Руні вибіг на побачення з Гівеном, але не зумів бодай влучити у ворота. Уейну відверто не щастило, й у двох наступних своїх стовідсоткових нагодах таранний форвард «дияволів» примудрявся бити прямо в Гівена! В середині тайму Гівен уже нічим не міг зарадити «Ньюкаслу», коли після подачі кутового вміло вдарив головою Джон О'Ші, але м'яч із лінії воріт виніс Касапа! Тайм завершився двома диво-пострілами Рональду (в першому випадку Гівен відбив м'яч перед собою, але Гіггз не зумів добити) і не менш прекрасними сейвами Гівена. На цьому бійцівське завзяття «Ньюкасла» кудись зникло й у таймі другому «сороки» тільки витягали м'ячі з власних воріт!

1:0 – Роналдцу майстерно обводить «стінку» зі штрафного.

2:0 – неузгодженість Гівена й Касапи призвела до того, що на прострил Гіггза перед порожніми воротами відгукується Тевес.

3:0 – Тевес виводить Роналду сам на сам, а далі справа невелика.

4:0, 6:0 – голи-близнюки Фердинанда і Тевеса з лінії воротарської.

5:0 – Роналду завдяки рикошету зробив перший хет-трик за МЮ

На «Ашбертон Гроув» «Арсеналу» пророкували розгром «Бірмінгема», а що вийшло насправді? Звісна річ, що з перших хвилин «каноніри" цілком і повністю заволоділи ігровою й територіальною перевагою і вже на другій хвилині незрозумілим чином після ідеальної навісної передачі від Кліши у ворота не влучив Да Сильва! У наступних атаках ветеран воротарського цеху Майк Тейлор двічі за короткий проміжок часу змушений був приймати на себе удари впритул Адебайора й того ж таки Едуардо!

Незабаром «Арсенал" відкрив рахунок з пенальті. Причому питань до арбітра не могло взагалі виникнути – Келлі насправді завалив Едуардо, а Адебайор без проблем виконав вирок. Щоправда, в схожій ситуації, але вже біля лондонських воріт, за порушення правил проти Капо Сендерос не отримав такого ж покарання...

Щойно розпочався другий тайм, як «Бірмінгем» з якогось дива відігрався – після подачі від кутового Себи Ларссона (вихованця, між іншим, «Арсенала»!), удар головою Гарі О'Коннора зустрів невеликий опір від Сеска Фабрегаса, який лише дезорієнтував Альмунію – 1:1!

Що найдивніше, після цього «Арсенал» зумів повернути собі лише територіальну перевагу, а реальних голевих моментів до завершення матчу жодній з команд створити не вдалося!

Серед решти матчів хотів би відзначити два голи – Жульяно Беллетті (метрів з 35-ти в ближню дев'ятку), а також Кевіна Нолана (з кута штрафної, з лету у дальню дев'ятку!). Буде можливість – подивіться обов'язково.

Микита КРИЛОВ.

«Болтон» - «Блекберн» - 1:2 (1:0).

«Болтон»: Яаскелайнен, Міхалік, Д.О'Браен, Е.О'Браен, Гарднер, Кампо (Маканн, 57), Коен (Вільхельмссон, 63), Гютрі, Нолан, Яннакопулос, Дейвіс.

«Блекберн»: Фрідель, Ойер (Хізанішвілі, 73), Нельсен, Самба, Уорнок, Педерсен, Данн, Рід, Бентлі, Санта Крус (Дербішір, 90), Маккарті (Робертс, 77).

Голи: Нолан (43), Самба (53), Робертс (90).

«Сандерленд» - «Портсмут» - 2:0 (2:0).

«Сандерленд»: Гордон, Коллінз, Еванс (Макшейн, 77), Носворті, Міллер, Річардсон, Уайтхед, Йорк, Мерфі, Стоукс (Лідбіттер, 73), Джоунс (О'Донован, 83).

«Портсмут»: Джеймс, Памаро, Кемпбелл, Хрейдарссон, Дістен (Траоре, 90), Кранчар, Хьюз, Педру Мендеш, Мвуемба (Сонго'о, 65), Наджент, Мварувары.

Голи: Річардсон (33, 44).

«Манчестер Юнайтед» - «Ньюкасл» - 6:0 (0:0).

«Манчестер Юнайтед»: Ван дер Сар, О'Ші, Відіч, Фердінанд, Евра (Сімпсон, 67), Кріштіану Роналду, Керрік, Андерсон (Флетчер, 72), Гіггз (Нані, 72), Тевес, Руні.

«Ньюкасл»: Гівен, Карр, Касапа, Тейлор, Хосе Енріке, Мілнер (Відука, 64), Батт, Дафф, Нзогбіа, Сміт, Оуен (Розегнал, 82).

Голи: Кріштіану Роналду (49, 70, 88), Тевес (54), Фердінанд (85), Тевес (90).

Вилучення: Сміт (90).

«Челсі» – «Тоттенхем» - 2:0 (1:0).

«Челсі»: Чех, Беллетті, Алекс, Рікарду Карвалью, Е.Коул, Райт-Філліпс (Сідуелл, 90), Макелеле, Баллак, Д.Коул, Малуда (Брідж, 84), Пісарро (Анелька, 58).

«Тоттенхем»: Черни, Шімбонда, Доусон, Кінг, Лі, Леннон, Боатенг (Кабуль, 84), О'Хара (Дефо, 77), Мальбранк (Таарабт, 59), Бербатов, Кін.

Голи: Беллетті (19), Райт-Філліпс (80).

«Арсенал» – «Бірмінгем» - 1:1 (1:0).

«Арсенал»: Альмунія, Санья (Дьябі, 83), Сендерос, Галлас, Кліші, Глеб, Фабрегас, Фламіні, Уолкотт (Бендтнер, 65), Адебайор, Едуардо.

«Бірмінгем»: Тейлор, Келлі, Ріджуелл, Кедрю (Парнабі, 61), Рафаел, Джонсон, Ларссон, Муамба, Капо, О'Коннор (Форссель, 75), Жером (Макшеффрі, 75).

Голи: Адебайор (21, з пенальті), О'Коннор (48).

«Евертон» – «Манчестер Сіті» - 1:0 (1:0).

«Евертон»: Ховард, Хібберт, Джагіелка, Лескотт, Нуну Валенте, Карслі, Невілл, Кехілл, Артета, Макфадден (Вауган, 60), Анішебе (Бейнс, 90).

«Манчестер Сіті»: Харт, Онуоха, Річардс, Данн, Болл, Кастільо (Бьянкі, 57), Чорлука, Хаманн (Жельсон, 56), Елану, Петров, Васселл (Айрленд, 69).

Гол: Лескотт (31).

«Мідлсбро» – «Ліверпуль» - 1:1 (1:0).

«Мідлсбро»: Шварцер, Янг, Хут, Граундс, Уітер, О'Ніл, Боатенг, Рошембак, Даунінг, Аліадье (Хатчінсон, 73), Санлі.

«Ліверпуль»: Рейна, Фіннан, Хююпя, Каррагер, Арбелоа (Бабел, 46), Бенаюн (Хабі Алонсо, 59), Маскерано, Джеррард, Ріісе, Воронін (Кюйт, 75), Фернандо Торрес.

Голи: Боатенг (26), Фернандо Торрес (71).

«Астон Вілла» – «Рединг» - 3:1 (1:0).

«Астон Вілла»: Карсон, Боума, Дейвіс, Лаурсен, Беррі, Гарднер, Рео-Кокер, Петров, Янг (Малоні, 90), Агбонлахор (Харевуд, 90), Карю (Саліфу, 90).

«Рединг»: Ханеманн, Марті, Інгімарссон, Де ла Крус (Конвей, 73), Шорі, Гуннарссон, Сіссе, Харпер, Хант, Дойл (Лонг, 89), Кітсон (Літа, 76).

Голи: Кар'ю (22, 88), Лаурсен (55), Харпер (90).

«Вест Хем» – «Фулхем» - 2:1 (1:1).

«Вест Хем»: Грін, Спектор, Фердінанд, Апсон, Маккартні, Юнгберг (Фобер, 89), Маллінс, Нобл, Етерінгтон (Боуйер, 83), Коул (Боа Морте, 65), Ештон.

«Фулхем»: Ніемі, Берд, Боканегра (Хьюз, 14), Стефановіч, Конческі, Фольц (Баллард, 77), Девіс, Мерфі, Дейвіс, Демпсі, Хілі (Смертін, 78).

Голи: Дейвіс (8), Ештон (28), Фердінанд (69), Конческі (81).

«Дербі» – «Уїган» - 0:1 (0:0).

«Дербі»: Прайс, Міллс, Мірс, Девіс, Тодд, Барнс, Галі (Макен, 85), Севейдж, Робер (Едворті, 59), Феген, Вілья (Тіл, 71).

«Уїган": Кіркленд, Мельхіот, Бойс, Брембл, Кілбейн, Браун, Ландзат (Сіб'єрські, 81), Паласіос (Кумас, 64), Валенсія, Хескі, **Бент (Олембе, 90).**

Гол: Сіб'єрскі (82).

Вилучення: Девіс (58).

ПОВЕРНЕННЯ ГРІЗНОГО «МІЛАНА»

Головна несподіванка туру сталася в перший ігровий день серії «А». Туринський «Ювентус», мабуть, пересвяткував під час новорічних канікул і не зміг на виїзді обіграти скромну «Катанію».

Матч видався на славу: великі швидкості, боротьба на кожній ділянці поля і драматичність у розвитку сюжету. Не минуло й 15-ти хвилин у матчі, а господарі вже вийшли вперед. Спінезі зіграв на межі офсайду, випередив Легроттальє й з близької відстані відправив м'яч у ворота Буффона.

Відчувши смак «туринської крові», господарі продовжували тримати в напрузі оборону опонента, в той час як «Ювентус» нічого не зміг створити біля воріт «Катанії». Та й у другому таймі ситуація на полі не змінилася. Спроби «Старої синьйори" відігратися були якимись млявими – одного разу Дель П'єро пробив в падінні ножицями, а згодом лише своєчасні дії оборонця «Катанії» Маскари не дозволили Яквінті зрівняти рахунок. Утім, «Ювентус» таки досяг свого. Проти Дель П'єро порушили правила в межах штрафного майданчика, і Алекс ударом з 11-метрової позначки врятував «Юве" від гостьової поразки.

Продовжує впевнено втримувати лідерство міланський «Інтер». Головним героєм матчу став нападник збірної Швеції Златан Ібрагимович, який організував всі три голи у ворота господарів поля. На 26-й хвилині Ібрагимович реалізував пенальті, призначений за фол проти аргентинця Круза. Через п'ять хвилин «Сієна» відігралася. Фланговий прохід Локателлі завершився передачею на Фрика, той переправив м'яч на Маккароне, і Массимо буквально розстріляв ворота бразильця Жуліо Сезара за допомогою рикошету від Кордоби. Але на останній хвилині першого тайму «Інтер» вивів вперед Камб'яссо, якому асистував Ібрагимович.

Після перерви Ібрагимович оформив дубль, завершивши комбінацію за участю Ківу та Камб'яссо блискучим ударом з 25-ти метрів у верхній кут воріт. «Сієна» на останній хвилині скоротила різницю в рахунку зусиллями молодого Форестьєрі (цей гол став прем'єрним у серії «А» для нападника), але гості без труднощів зберегли переможний рахунок.

Столична «Рома» продовжує гонитву за «Інтером». В звітному турі «вовки» переграли в непростому виїзному матчі «Аталанту». Вже на 17-й хвилині поєдинку «Рома» програвала – після передачі Белліні ворота «Роми» розстріляв Феррейра, який забив третій гол в сезоні. Втім, ще в першому таймі лідер «вовків» Франческо Тотті гарматним ударом зі штрафного зрівняв рахунок, а перед самою перервою досяг мети потужний удар уже бразильця Мансіні, про купівлю якого мріють багато європейських клубів.

А от «Мілан» нарешті продемонстрував свій голевий потенціал, обігравши на своєму полі «Наполі». Перший тайм завершився результативною нічиєю 2:2. Відкрив рахунок Рональдо, який завершив атаку після блискучого паса Пірло. Гості відповіли результативним ударом Соси, який «розстріляв» уже порожні ворота. Через три хвилини «Мілан» знову вийшов уперед. Пато двічі бив у воротаря після передач Рональдо, але лише після добивання Зеєдорфа м'яч таки опинився в сітці воріт гостей. «Наполі» не думав здаватися на милість супернику й на 38-й хвилині заробив право на пробиття пенальті. Каладзе збив у штрафному майданчику Лавессі, й Доміцці з 11-ти метрів упевнено розібрався з Діда.

У другому ж таймі «Мілан», так би мовити, виніс суперника вперед

ногами. Ледь розпочалася друга половина, а Рональдо ударом в падінні головою знову вивів господарів уперед. В середині другого тайму «Мілан» остаточно добив опонента, забивши ще два голи. Спочатку після перепасовки Зеєдорфа й Фавaллі на лівому фланзі останній віддав передачу на лінію штрафного майданчика під удар Кака, і володар «Золотого м'яча» ударом метрів із 22-х відправив кулю в нижній кут. А через шість хвилин той же Фаваллі видав ідеальний пас на хід Пато, і юний бразилець відзначив дебют у серії «А» забитим м'ячем!

Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ.

18 ТУР

Катанія – Ювентус – 1:1
Емполі – Реджина – 1:1
Сампдорія – Палермо – 3:0
Сієна – Інтер – 2:3
Торіно – Ліворно – 1:2
Аталанта – Рома – 1:2
Кальярі – Удинезе – 0:1
Лаціо – Дженоа – 1:2
Парма – Фіорентина – 1:2
Мілан – Наполі – 5:2

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Інтер	18	14	4	0	40-11	46
2. Рома	18	11	6	1	35-19	39
3. Ювентус	18	10	6	2	36-16	36
4. Удинезе	18	9	5	4	23-21	32
5. Фіорентина	18	8	7	3	28-17	31
6. Палермо	18	6	7	5	25-30	25
7. Сампдорія	18	7	3	8	25-24	24
8. Наполі	18	6	5	7	27-27	23
9. Аталанта	17	5	7	5	24-23	22
10. Катанія	18	5	7	6	18-20	22
11. Дженоа	18	5	7	6	18-24	22
12. Мілан	15	5	6	4	26-14	21
13. Парма	18	4	6	8	20-26	18
14. Ліворно	18	4	6	8	21-28	18
15. Лаціо	18	4	6	8	20-27	18
16. Торіно	18	2	11	5	16-22	17
17. Емполі	18	3	7	8	15-25	16
18. Сієна	18	2	8	8	19-28	14
19. Реджина	17	2	8	7	13-26	14
20. Кальярі	18	2	4	12	13-34	10

У наступному турі, 19-20 січня, зустрічаються

Фіорентина – Торіно
Дженоа – Аталанта
Палермо – Сієна
Наполі – Лаціо
Ліворно – Емполі
Ювентус – Сампдорія
Інтер – Парма
Реджина – Кальярі
Рома – Катанія
Удинезе – Мілан

Найвлучніші

Трезеге («Ювентус») – 13
Ібрагимович («Інтер») – 11
Муту («Фіорентина») – 11
Круз («Інтер») – 10
Тотті («Рома») – 10
Борріелло («Дженоа») – 10

СЕРІЯ «В»

20 ТУР

Тревізо – Трієстина – 2:0
Специя – Піза – 1:4
Ріміні – Альбінолеффе – 0:0
Равенна – Віченца – 0:1
П'яченца – Чезена – 2:0
Лечче – Мессіна – 0:0
Фрозіноне – Брешіа – 0:0
К'єво – Гроссето – 2:0
Болонья – Мантова – 3:0
Авелліно – Барі – 3:2
Асколі – Модена – 1:1

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Болонья	20	12	6	2	26-9	42
2. Піза	20	12	5	3	35-25	41
3. К'єво	20	12	4	4	36-23	40
4. Лечче	20	11	6	3	31-13	39
5. Альбінолеффе	20	11	5	4	31-18	38
6. Мантова	20	10	4	6	31-22	34
7. Брешіа	19	10	4	5	27-18	34
8. Риміні	20	8	6	6	27-21	30
9. Мессіна	20	8	5	7	17-23	29
10. Фрозіноне	20	7	6	7	27-27	27
11. Асколі	19	6	8	5	25-19	26
12. Модена	20	6	7	7	28-27	25
13. Трієстіна	20	6	6	8	25-34	24
14. П'яченца	20	7	2	11	16-24	23
15. Гроссето	20	5	7	8	16-26	22
16. Авелліно	20	5	5	10	22-28	20
17. Барі	20	4	8	8	21-31	20
18. Спеція	20	4	7	9	25-29	18
19. Тревізо	20	5	3	12	21-31	18
20. Віченца	20	3	7	10	18-32	16
21. Чезена	20	2	9	9	21-31	15
22. Равенна	20	3	4	13	21-36	13

«Катанія» – «Ювентус» – 1:1 (1:0).

«Катанія»: Політо, Сильвестрі, Стовіні, Терліцці, Варгас, Б'яджанті, Колуччі (Мартинес, 67), Едусей, Ізко, Маскара, Спінезі (Тедеско, 88).

«Ювентус»: Буффон, Салігамиджич (Яквінта, 82), Легроттальє, Молінаро, К'єлліні, Ночеріно, Т'ягу (Маркіонні, 46), Дзанетті, Недвед (Палладіно, 76), Дель П'єро, Трезеге.

Голи: Спінезі (15) – Дель П'єро (90, з пенальті).

«Емполі» – «Реджина» – 1:1 (1:1).

«Емполі»: Баллі, Мардзоратті, Раггі, Ванілі (Абате, 46), Антоніні, Буше, Джовінко (Поцці, 73), Мар'яніні, Джакомацці (Тосто, 67), Ванукі, Саудаті.

«Реджина»: Кампаньйоло, Ланцаро, Чирілло, Модесто, Вальдес, Баррето, Кашіоне (Тоньоцці, 72), Міссіролі, Коцца, Віджані, Чераволо (Стуані, 60).

Голи: Саудаті (5, з пенальті) – Чераволо (2).

На 16-й хвилині Саудаті не реалізував пенальті.

«Сампдорія» – «Палермо» – 3:0 (2:0).

«Сампдорія»: Кастеллацці, Кампаньяро, Гастальделло, Аккарді (Сала, 80), Маджіо, Саммарко, Паломбо, Франческіні, П'єрі (Циглер, 86), Беллуччі, Кассано (Бонацколі, 82).

«Палермо»: Фонтана, Дзаккардо, Б'ява, Барцальї, Капуано, Гуана, Мільяччіо (Брешіано, 65), Симплісіо, Кавані (Брієнца, 65), Мікколі, Амаурі.

Голи: Беллуччі (19), Саммарко (45), Кассано (78).

«Сієна» – «Інтер» – 2:3 (1:2).

«Сієна»: Маннінгер, Бертотто, Портанова, Лорія, Де Чельє, Вергассола, Кодря (Форестьєрі, 77), Галлоппа, Локателлі (Альберто, 84), Маккароне, Фрик (Корвія, 49).

«Інтер»: Жуліо Сезар, Майкон (Станкович, 46), Кордоба, Матерацці, Максвелл (Бурдиссо, 83), Дзанетті, Камб'яссо, Ківу, Хіменес (Пеле, 73), Ібрагимович, Круз.

Голи: Маккароне (31), Форестьєрі (90) – Ібрагимович (27, з пенальті, 53), Камб'яссо (45).

«Торіно» – «Ліворно» – 1:2 (0:2).

«Торіно»: Серені, Комотто, Наталі, Деллафіоре, Ланна, Дзанетті (Боттоне, 38), Корині (Лазетич, 50), Бароне, Рекоба, Ді Мікеле, Б'єлановик (Огуро, 72).

«Ліворно»: Амелія, Галанте, Грандоні, Кнезевич, Баллері, Відігал, Де Веццє, Бергвольд (Дзаннікедда, 17, Е. Філіппіні, 38), Паскуале, Тавано, Тристан (Богдані, 90).

Голи: Боттоне (78) – Тавано (20, 45).

«Аталанта» – «Рома»» – 1:2 (1:2).

«Аталанта»: Коппола, Беллері, Карроццієрі, Капеллі, Белліні, Феррейра, Тиссоне, Де Ашентис (Муслімович, 46), Гваренте (Дефенді, 77), Ланджелла (Падоїн, 66), Флоккарі.

«Рома»: Доні, Пануччі, Мексес, Жуан, Тонетто, Де Россі, Пісарро (Аквілані, 90), Таддеї, Перротта (Бригі, 84), Мансіні (Сісіньйо, 88), Тотті.

Голи: Андріано (17) – Тотті (38), Мансіні (45).

«Кальярі» – «Удинезе» – 0:1 (0:1).

«Кальярі»: Сторарі, Лопес, Бісера, Б'янко, Агостині, Бйондині (Фіні, 71), Конті, Парола (Аквафреска, 46), Фоджа, Джеда, Матрі (Ларрівей, 61).

«Удинезе»: Ханданович, Дзапата, Феліпе, Лукович, Место, Д'Агостіно, Інлер, Доссена, Пепе (Кода, 54), Квальярелла, Ді Натале (Флоро Флорес, 84).

Гол: Квальярелла (32).

Вилучення: Ларрівей (89) – Феліпе (29).

«Лаціо» – «Дженоа» – 1:2 (1:0).

«Лаціо»: Баллотта, Скалоні (Дель Неро, 69), Стендардо, Крибарі, Дзаурі, Бехрамі (Коларов, 90), Мутареллі, Бароніо, Маурі, Пандєв, Роккі (Таре, 41).

«Дженоа»: Рубіньйо, Бово, Де Роза, Кришіто, Россі, Міланетто (Масієлло, 87), Конко, Юрич, Леон (Паро, 68), Скуллі (Пінто, 59), Борріелло.

Голи: Маурі (22) – Борріелло (51, з пенальті, 55).

«Парма» – «Фіорентина» – 1:2

«Парма»: Буччі, Колі, Фальконе (Фернандо Коуту, 10), Паччі, Кастелліні (Гасбарроні, 54), Дзеноні, Морроне, Чигаріні, Пізану (Марига, 69), Реджинальдо, Коррадi.

«Фіорентина»: Фрей, Уйфалуші, Кролдруп, Гамберіні, Паскуаль, Донадель, Ліверані (Йоргенсен, 62), Монтоліво (Гоббі, 68), Сантана, Муту (Кузманович, 90), Вієрі.

Голи: Колі (69) – Муту (43, 85, з пен.).

«Мілан» – «Наполі» – 5:2 (2:2).

«Милан»: Діда, Бонера, Неста, Каладзе, Мальдіні (Фаваллі, 46), Амброзіні, Пірло (Гуркуфф, 80), Кака, Зеєдорф, Пато, Рональдо (Емерсон, 69).

«Наполі»: Йєццо, Купі, Каннаваро, Доміцці, Савіні (Каппарелла, 71), Гарич, Больячіно (Монтервіно, 60), Гамсик (Далла Бона, 78), Гаргано, Лавессі, Соса.

Голи: Рональдо (15, 46), Зеєдорф (31), Кака (68), Пато (74) – Соса (28), Доміцці (38, з пенальті).

Вилучення: Гаргано (90).

БІЙТЕСЯ, КАН ІДЕ!

19 тур
12 січня — субота
Барселона — Мурсія — 4:0
Атлетик — Севілья — 2:0

13 січня — неділя
Бетис — Хетафе — 3:2
Вальядолід — Рекреативо — 3:1
Альмерія — Еспаньол — 1:0
Вільярреал — Депортиво — 4:3
Сарагоса — Мальорка — 2:2
Осасуна — Расинг — 0:2
Леванте — Реал — 0:2
Атлетико — Валенсія — 1:0

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Реал	19	15	2	2	41:14	47
2. Барселона	19	12	4	3	38:13	40
3. Атлетико	19	11	4	4	35:19	37
4. Еспаньол	19	10	6	3	29:20	36
5. Вільярреал	19	11	2	6	34:30	35
6. Расинг	19	9	5	5	20:19	32
7. Валенсія	19	8	3	8	22:29	27
8. Севілья	19	8	2	9	35:25	26
9. Вальядолід	19	6	6	7	27:28	24
10. Альмерія	19	6	5	8	16:21	23
11. Атлетик	19	5	7	7	18:19	22
12. Сарагоса	19	5	7	7	29:32	22
13. Мальорка	19	5	7	7	28:31	22
14. Мурсія	19	5	7	7	16:24	22
15. Хетафе	19	6	3	10	21:27	21
16. Бетис	19	5	6	8	20:28	21
17. Рекреативо	19	5	6	8	15:24	21
18. Осасуна	19	5	5	9	20:25	20
19. Депортиво	19	4	5	10	19:31	17
20. Леванте	19	2	2	15	11:35	8

Найвлучніші
Луїш Фабіано («Мальорка») — 12
Рууд ван Ністельрой («Реал») — 11
Дієго Міліто («Сарагоса») — 11
Рауль Тамудо («Еспаньол») — 10
Ніхат Кавечі («Вільярреал») — 10

У наступному турі, 20 січня, зустрічаються
Осасуна — Атлетик
Барселона — Расинг
Сарагоса — Мурсія
Леванте — Мальорка
Атлетико — Реал
Вільярреал — Валенсія
Альмерія — Депортиво
Вальядолід — Еспаньол
Бетис — Рекреативо
Хетафе — Севілья

Сегунда
20 тур
Реал Сосьєдад — Алавес — 1 : 0
Малага — Гранада 74 — 1 : 1
Сельта — Саламанка — 0 : 0
Херес — Лас Пальмас — 0 : 3
Севілья В — Кадіс — 1 : 2
Еркулес — Ельче — 0 : 1
Спортинг — Кастельон — 0 : 2
Нумансія — Ейбар — 1 : 1
Альбасете — Полі Ехідо — 2 : 0
Гімнастик — Тенеріфе — 1 : 1
Феррол — Кордоба — 0 : 1

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Малага	20	12	4	4	32:18	40
2. Нумансія	20	11	6	3	29:16	39
3. Спортинг	20	9	5	6	29:21	32
4. Ельче	20	9	5	6	24:19	32
5. Реал Сосьєдад	20	8	7	5	21:18	31
6. Севілья В	20	8	7	5	21:20	31
7. Сельта	20	7	8	5	26:22	29
8. Тенеріфе	20	7	8	5	26:25	29
9. Гранада 74	20	8	5	7	24:24	29
10. Ейбар	20	8	5	7	22:22	29
11. Кадіс	20	8	4	8	19:19	28
12. Саламнка	20	7	6	7	27:24	27
13. Еркулес	20	6	8	6	26:22	26
14. Кордоба	20	5	11	4	24:25	26
15. Кастельон	20	6	7	7	19:17	25
16. Алавес	20	6	6	8	21:23	24
17. Гімнастик	20	5	6	9	20:24	21
18. Альбасете	20	5	5	10	14:21	20
19. Лас Пальмас	20	5	5	10	20:29	20
20. Полі Ехідо	20	5	5	10	17:30	20
21. Феррол	20	4	5	11	19:30	17
22. Херес	20	2	10	8	18:29	16

Невідворотне наближення Кубка африканських націй найперше з іспанських команд по-справжньому відчула на собі «Севілья». Фредерік Кануте, Сейду Кейта та Аруна Коне одразу ж після нічиєї в Кубку Іспанії з «Барсою», поспішили на Чорний континент, що, звісно, не могло не призвести до утворення так званих «дірок» на позиціях нападника та опорного хавбека андалузців. Та, незважаючи на кадрові втрати, в очах Маноло Хіменеса, головного тренера «Севільї», мало не виблискував оптимізм — мовляв, насправді причин журитися в нього немає, адже відтепер, за відсутності вище названих кадрів, у нього немає причин для експериментів. За травми Кержакова та дискваліфікації Луїша Фабіано, відверто кажучи, звучало це не надто обнадійливо, як і відомості про те, як «гостинно» вміє зустріти суперника на домашньому «Сан Мамес» «Атлетик» з Більбао.

Зрештою, втрати севільців, насамперед в атакуючій лінії, таки позначилися на їхній грі, а відтак — на результаті двобою в столиці провінції Басконія. А пара ж, принаймні за задумом, форвардів Шевантон — Ренато своїми «надзусиллями» діями в нападі відповіла сама собі на запитання, чому вони як за Хуанде Рамоса, так і за Маноло Хіменеса надійно застовбили за собою місце в резервах за спинами Кануте та Фабіано.

Темпераментні баски відразу ж показали андалузцям, хто в домі хазяїн. Перші хвилин 30 «Севілья» грала практично без м'яча, налаштовуючи себе до того, щоб залишити свої ворота «сухими», хоча іноді й огризалася непоганими ударами Шевантона та Хесуса Наваса. Ірайсос в обох випадках був напоготові. І хоч баски не вирізнялися особливою кмітливістю попереду, було очевидно, що постійна напруга на оборону суперника коли-небудь має відкрити оту саму жадану шпарину на шляху до володінь Моргана Де Санктіса. Її відкрив класним пасом із лівого флангу колишній лідер «Осасуни» Давід Лопес. Йесте залишалось хіба що проскочити в широченний простір між Поульсеном та Ескюде й ударити з кількох метрів повз Де Санктіса, що він, власне, і зробив. В принципі, на цьому, за винятком травми кіпера Ірайсоса (Шевантон пішов до кінця й головою врізався в руки Горки, за що отримав жовту картку. Досить дивна травма, зважаючи на те, як жваво та без зовнішніх ознак пошкоджень побіг за межі поля воротар), звіт про перший тайм можна завершити.

У другому таймі до севільських проблем у нападі додалися ще й проблеми в обороні. Ескюде у верховій боротьбі ліктем ударив у перенісся Адурицу, за що завчасно був посланий суддею відпочивати. Зрозуміло, від цього вряжені француза в оборонних лавах «Севільї» надійності не додалося, натомість віртуози запрацювали ще пару-трійку хороших атак і через якийсь час вдруге досягти мети. Йесте по центру виводить майже сам на сам із воротарем Адурица, котрого під час замаху завалив на газон Алвес, проте м'яч рикошетом від Де Санктіса — Поульсена все одно падає на ногу Сусаеті, і іспанець з п'ятнадцяти метрів розстрілює беззахисну сітку воріт. Далі було ще кілька нереалізованих нагод в андалузців забити бодай один гол, після чого завіса на «Сан Мамес» опускається, разом із тим не опускаючи «Севілью» вниз таблиці, поки що залишаючи їй восьме місце.

Ще один суботній матч 19-го туру цього разу закінчився перемогою вже фаворита. І все ж був шанс навіть у бідолашної «Мурсії» уникнути якщо не поразки, то, щонайменше, такого нищівного розгромного рахунку, злови вона Вальдеса однією зі своїх контратак під час того стартового відрізку, коли «Барса» повільно, але впевнено тільки розпочинала нарощувати оберти. Якийсь час гості ще стримували зірок «блауграни» за допомогою фолів чи офсайдних пасток, та потім... Після першого гола, їх було просто не спинити. Принаймні не спинити «Мурсії». Дзамбротта виконав вивірену подачу майже з лицьової лінії в штрафний майданчик гостей, звідки Гудйонсен не сильним, однак неймовірно точним тичком ноги поклав сферу під ближню стійку.

На початку другої половини матчу в «Мурсії» був останній шанс втекти від неминучої поразки, але Байано вчисту програє очне рандеву Вальдесу, вдаривши прямо в нього з метрів восьми. Після цього команда Байано програвала «Барсі» майже кожний клаптик поля «Ноу Камп» та й гру в цілому. Атака за атакою, комбінація за комбінацією, момент за моментом на ворота Нотаріо — і «Мурсія», врешті-решт, не витримує натиску «синьо-гранатових». 2:0 — Анрі тягне (саме тягне) м'яч лівим флангом, доходить до штрафного майданчика, обігрує Де Лукаса та прострілює у воротарську, де Кркич, виринаючи з-за спини оборонця, змушує Нотаріо капітулювати вдруге, але не в останнє... (У цей інтервал часу вмістимо трохи невдалий обвідний удар Кркича та спробу забити головою після подачі кутового, здається, Маркеса) — 3:0. Класна передача верхом Сильвіньо за спини оборонцям, Анрі мчить на ворота лівим флангом і, в принципі, може сам зробити вирішальний удар, втім робить ще краще — так само як у випадку з Кркичем — прострілює далі у центр, а Ето'О успішно замикає — 4:0. Усе дуже просто: Ето'О з кількох метрів записує в асистенти Дос Сантоса, а вірніше, його пас. Це останній гол Самуеля в примері перед виїздом на КАН. Рідні трибуни проводжають його стоячи оваціями! Скрізь плакати: «Повертайся швидше, Семмі!».

В інших матчах усе пройшло відносно спокійно, і в дечому навіть закономірно. «Валенсія» за її кризою, поглибленою ще більше внаслідок війни під загальною назвою: «Хто не з Куманом, той проти усіх!», яку розпочав фельдмаршал Рональд нараз не в тому стані, щоб взяти живим чи мертвим мадридський «Атлетико». Тим паче — на стадіоні, де, як правило, у ворота його суперників влітає найменше м'ячів у всій примері. «Реал» взяв, та й переміг у властивому для себе стилі (тобто, майже все, що створив, залишив у воротах аутсайдера «Леванте». Валенсійці цілком заслуговують кілька слів похвали хоча б за те, що практично не давали й на довго — аж до середини другого тайму! Цілком чистий пенальті за гру рукою Серрано у власному штрафному майданчику звів усі зусилля (а їх було докладено чимало!) «Леванте» нанівець. Після чого господарі відверто розклеїлись та, зрештою, отримали ще й другий гол від, звісно ж, ван Ністельроя, котрий використав передачу Гуті.

«Еспаньол» програв вперше за чотири останні місяці! А перервала його серію скромна «Альмерія». Не «Атлетико», і не «Вільярреал», а новачок примери!

Олексій ЧЕРНИШЕВ.

«Барселона» — «Мурсія» — 4:0 (1:0).
«Барселона»: Вальдес, Дзамбротта, Пуйоль, Тюрам, Сильвіньо, Маркес, Хаві, Гудйонсен (Іньєста, 66), Кркич (Джованні, 83), Анрі, Ето'О (Педріто, 89).
«Мурсія»: Нотаріо, Де Кос, Очоа (Арсу, 70), Мехіа, Пенья, Мовілья, Пабло Гарсія (Іньіго, 68), Абель (Рікі, 79), Де Лукас, Гойтом, Байано.
Голи: Гудйонсен (27), Кркич (52), Ето'О (77, 87).

«Атлетик» — «Севілья» — 2:0 (1:0).
«Атлетик»: Ірайсос (Арансубіа, 43), Аморебьєта, Койкілі, Іраола, Айтор Осіо, Орбаїс (Муньос, 60), Давід Лопес, Хавьєр Мартинес, Сусаета, Йєсте, Адуриц (Льоренте, 84).
«Севілья»: Де Санктіс, Дані Алвес, Ескюде, Фасіо, Анхель (Адріано, 46), Ренато, Мареска, Хесус Навас, Поульсен, Капель (Дуда, 64), Шевантон (Еспозіто, 58).
Голи: Йєсте (28), Сусаета (68).
Вилучення: Ескюде (53).

«Бетис» — «Хетафе» — 3:2 (2:0).
«Бетис»: Рикардо, Іліч, Хуаніто, Мельї, Даміа, Рівера, Арсу (Ліма, 84), Хуанде (Сомоса, 57), Еду, Павоне, Хіско.
«Хетафе»: Аббондансьєрі, Беленгер, Маріо, Ліхт, Кортес (Контра, 84), Де ла Ред, Гранеро, Альбін, Селестіні (Брауліо, 64), Гавілан (Каскеро, 70), Ману дель Морал.
Голи: Павоне (3), Еду (33), Беленгер (59, у свої ворота), Де ла Ред (61), Ману дель Морал (77).

«Вальядолід» — «Рекреативо» — 3:1 (2:1).
«Вальядолід»: Асенхо, Кальво, Маркос, Педро Лопес, Рафа (Алексис, 46), Капдевілья (Оскар Санчес, 58), Вівар Дорадо, Сісі, Рубіо, Віктор (Борха, 80), Хосеба Льоренте.
«Рекреативо»: Соррентіно, Баутіста, Яго Бузон, Кальво, Касерес, Хесус Васкес, Карлуш Мартінш (Барбер, 46), Айтор (Херард, 46), Камуньяс, Хаві Герреро (Маркітос, 80), Сінама Понголь.
Голи: Хосеба Льоренте (7, 24, 89), Камуньяс (44).

«Альмерія» — «Еспаньол» — 1:0 (0:0).
«Альмерія»: Дієго Алвеш, Бруно, Карлос Гарсія, Асасьєте, Мане, Хуаніто, Феліпе Мело, Крусат, Соріано (Калу Уче, 73), Хуанма Ортіс (Хосе Ортіс, 80), Негредо (Сісма, 89).
«Еспаньол»: Лафуенте, Сабалета, Торрехон, Лакрус, Давід Гарсія, Уртадо Мойзес, Рієра, Анхель (Смілянич, 64), Луїс Гарсія, Тамудо, Коромінас (Вальдо, 81).
Гол: Калу Уче (88).

«Вільярреал» — «Депортиво» — 4:3 (1:1).
«Вільярреал»: Вієра, Хосемі, Фуентес, Сіган, Капдевілья, Санті Касорла, Бруно (Кані, 57), Сенна, Пірес (Томассон, 64), Ніхат, Россі (Хосіко, 74).
«Депортиво»: Фабрісіо, Лауре, Колоччині, Пабло Амо, Феліпе, Гуардадо, Де Гузман (Верду, 76), Серхіо, Хуан Родригес, Рікі (Бодіпо, 70), Адріан (Хіско, 62).
Голи: Серхіо (27, з пенальті), Россі (30, з пенальті), Пабло Амо (58), Ніхат (65, 68), Томассон (80, з пенальті), Гуардадо (90).
Вилучення: Пабло Амо (80).

«Сарагоса» — «Мальорка» — 2:2 (2:1).
«Сарагоса»: Сезар, Діого, Айяла, Павон, Хуанфран (Паредес, 78), Селадес, Люксен (Оскар, 46), Сапатер, Серхіо Гарсія (Д'Алессандро, 67), Дієго Міліто, Рикардо Олівейра.
«Мальорка»: Люкс, Ектор, Фернандо Наварро, Давід Наварро, Варела (Гуїса, 46, Борха, 90), Нуньєш, Перейра, Гутьєррес, Ібагаса, Аранго, Трехо (Віктор, 75).
Голи: Варела (17), Дієго Міліто (24, 37), Гуїса (62).

«Осасуна» — «Расинг» — 0:2 (0:0).
«Осасуна»: Рикардо, Кручага, Мігель Фланьо, Монреаль, Аспилісуета, Хуанфран (Пандіані, 79), Маргайраз (Вела, 57), Фонт (Уго Віана, 67), Плашил, Пуньял, Даді.
«Расинг»: Тоньо (Кольторті, 44), Сезар Навас, Серхіо Санчес, Гарай, Айосе, Хорхе Лопес, Кольса, Хорді Лопес, Серрано (Душер, 77), Болादо (Пабло Альварес, 63), Чіте.
Голи: Кольса (82), Пабло Альварес (83).

«Леванте» — «Реал» — 0:2 (0:0).
«Леванте»: Куйович, Дескарга, Альваро, Руб'ялес, Серрано, Берсон, Хуанма (Сауль, 72), Томмазі, Куртуа (Еттьєн, 87), Педро Леон (Іборра, 69), Ріга.
«Реал»: Касильяс, Торрес, Каннаваро, Пепе, Марсело, Снейдер (Ігуаїн, 71), Гаго, Баптішта (Гуті, 56), Робіньо (Дренте, 84), Рауль, ван Ністельрой.
Голи: ван Ністельрой (76, з пенальті, 88).

«Атлетико» — «Валенсія» — 1:0 (1:0).
«Атлетико»: Абб'яті, Переа, Пабло, Еллер, Антоніо Лопес, Рауль Гарсія, Сантана, Максі Родригес (Луїс Гарсія, 90), Сімао, Форлан (Рейєс, 72), Агуеро (Валера, 90+3).
«Валенсія»: Хільдебранд, Арисменді, Ельгера, Альбіоль, Моретті, Марчена, Бараха (Вісенте, 78), Сильва, Хоакін, Монторо (Банега, 46), Мата (Жигіч, 46).
Гол: Агуеро (28).

ПАРИЖ ПЕРЕМІГ УДОМА... ВПЕРШЕ У 20-му ТУРІ

ПЕРША ЛІГА
20 ТУР

12 січня – субота
Ліон – Тулуза – 3:2
Кан – Нансі – 0:0
Бордо – Осер – 4:1
Ле Ман – Сошо – 0:2
Лілль – Метц – 1:1
Монако – Лор'єн – 1:0
Страсбур – Ніцца – 0:1
Валансьєн – Сент-Етьєн – 2:0

13 січня – неділя
Ренн – Марсель – 3:1
ПСЖ – Ланс – 3:0

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Ліон	20	13	3	4	41-18	42
2. Нансі	20	9	9	2	25-11	36
3. Бордо	20	10	6	4	31-24	36
4. Валансьєн	20	9	5	6	25-17	32
5. Ніцца	20	8	8	4	20-14	32
6. Кан	20	9	5	6	23-19	32
7. Ле Ман	20	9	3	8	26-28	30
8. Монако	20	8	4	8	23-19	28
9. Ренн	20	8	4	8	21-24	28
10. Лор'єн	20	6	9	5	20-20	27
11. ПСЖ	20	6	7	7	20-21	25
12. Марсель	20	6	7	7	21-23	25
13. Сент-Етьєн	20	7	4	9	20-22	25
14. Тулуза	20	6	7	7	21-24	25
15. Страсбур	20	6	6	8	18-21	24
16. Осер	20	7	2	11	18-30	23
17. Лілль	19	4	10	5	19-19	22
18. Ланс	19	5	5	9	16-24	20
19. Сошо	20	4	7	9	17-25	19
20. Метц	20	1	5	14	10-31	8

Найвлучніші
Бензема («Ліон») – 12
Белльон («Бордо») – 11
Де Мело («Ле Ман») – 10
Елмандер («Тулуза») – 10
Ньянг («Марсель») – 10
Коне («Ніцца») – 8
Саїфі («Лор'єн») – 8
Жуніньо («Ліон») – 7
Нікулае («Осер») – 7
Ваїруа («Лор'єн») – 6
Вендел («Бордо») – 6
Кім («Нансі») – 6
Одель («Валансьєн») – 6

У наступному турі зустрічаються
19 січня – субота
Лор'єн — ПСЖ
Осер — Страсбур
Ле Ман — Бордо
Марсель — Валансьєн
Метц — Монако
Сошо — Лілль
Сент-Етьєн — Ренн
Тулуза — Кан

20 січня – неділя
Ніцца — Нансі
Ланс — Ліон

ДРУГА ЛІГА
20 ТУР
11 січня – п'ятниця
Нант – Шатору – 2:1
Бастія – Клермон – 0:0
Булонь – Аяччо – 0:0
Діжон – Монпельє – 0:2
Гренобль – Анже – 0:0
Геньйон – Седан – 2:3
Ліборне – Реймс – 1:1
Ньор – Генгам – 1:3
Труа – Ам'єн – 1:0
Брест – Гавр – матч закінчився вчора ввечері

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Нант	20	12	6	2	32-15	42
2. Гавр	18	10	6	2	33-17	36
3. Труа	19	8	8	3	26-18	32
4. Клермон	19	7	10	2	29-19	31
5. Анже	20	8	7	5	23-20	31
6. Бастія	19	8	6	5	26-19	30
7. Гренобль	20	8	6	6	23-18	30
8. Аяччо	20	8	6	6	20-19	30
9. Монпельє	20	8	5	7	21-16	29
10. Булонь	20	7	6	7	25-26	27
11. Седан	19	7	5	7	24-23	26
12. Брест	19	6	7	6	23-24	25
13. Генгам	20	6	7	7	18-22	25
14. Ньор	19	6	5	8	21-22	23
15. Шатору	19	5	7	7	20-24	22
16. Реймс	19	5	6	8	20-24	21
17. Діжон	19	4	8	7	13-27	20
18. Ам'єн	19	3	6	10	16-27	15
19. Лібурн	19	3	5	11	23-36	14
20. Геньон	20	2	7	11	20-31	13

У центральному матчі минулого туру нормандці розійшлися миром із «Нансі», перервавши свою чудову серію з п'яти перемог. Колишня ж команда Олександра Заварова ось вже свій четвертий матч поспіль зводить унічию. У цілому результат поєдинку закономірний. Господарі поля за всі 90 хвилин створили лише один небезпечний момент біля воріт суперника і не заслуговували більшого, а підопічні Пабло Корреа, володіючи деякою територіальною перевагою, не зуміли скористатися цим. Примітно, що лотаринці ще жодного разу не вигравали на «Стад Мішель Д'Орнано».

Чемпіон країни не без зусиль переграв бронзового призера минулої першості Франції. Причому, підопічним Алена Перрена довелося в охідзустрічі відігратися. На восьмій хвилині Антоні Ревейєр зрізав м'яч у свої ворота, вивівши гостей уперед. Господарі поля у відповідь провели через дев'ять хвилин гол – відзначився Атем Бен Арфа з передачі Карима Бензема. На 55-й хвилині Жуніньо ще раз продемонстрував своє уміння виконувати штрафні, з 20-ти метрів поцілювши у ворота. Минуло ще десять хвилин – і Бензема утретє засмутив голкіпера суперника. На другій компенсованій хвилині Фабиньо вдалося ударом головою скоротити розрив у рахунку до мінімуму. Завдяки цій перемозі й осічці «Нансі», «Ліон» збільшив свій відрив від найближчого переслідувача до шести очок.

Провансальці обіграли вдома найтитулованіший клуб країни, відвантаживши в його ворота два м'ячі. Вже на восьмій хвилині господарі поля повели в рахунку завдяки точному удару головою Жоффрея Думенга, котрий замкнув навіс із правого флангу Грегорі Пюжоля. А за хвилину до закінчення регламентованого часу Пюжоль із передачі Себастьяна Руде вдруге засмутив Жеремі Жано.

«Бордо» розгромив бургундців. Першими пропустивши м'яч, жирондисти потім чотири рази змусили Олів'є Сорена виймати м'ячсото з сітки. Причому, дублем відзначився Фернандо Квенагі. Гості досить активно почали зустріч, і вже на другій хвилині Даніель Нікулае ударом головою замкнув прострів із правого флангу Іренеуша Єленя. Через одинадцять хвилин аргентинський форвард відновив рівновагу, реалізувавши пенальті. За шість хвилин до перерви Марк Планюс чудово виконав штрафний удар з 25-ти метрів. На початку другого таймуКавенагі зміцнив перевагу «Бордо», скориставшись пасом Фернандо Алонсо. Крапку ж у поєдинку на останній хвилині основного часу поставив Бельон, якому асистував Вендель. Це був 11-й гол екс-нападника англійського «Манчестер Юнайтед» у поточному чемпіонаті Франції. Здобувши перемогу, дружина Лорана Блана зрівнялася за набраними очками з «Нансі».

«Ніцца» зусиллями Едерсона обіграла ельзасців. Бразилець на початку другого тайму, легко розправившись із двома оборонцями, щонайпотужнішим ударом не залишив жодного шансу Стефану Кассару. На 72-й хвилині футболісти «Страсбура» могли врятувати матч, проте Сирил Роль виніс м'яч після удару головою Родриго.

Володар Кубка Франції дещо несподівано на виїзді взяв гору над «Ле Маном». Причому, з 60-ї хвилини гості грали вдесятьох: із поля був вилучений Стефан Дальма, котрий отримав дві жовті картки. Проте на той час підопічні Франсиса Жийо, для якого це був перший матч на посаді головного тренера «Сошо», вже вели в рахунку з різницею в два м'ячі. Спершу, незадовго до перерви, Мевлют Ерден, скориставшись пасом Ромена Піто, вийшов тет-а-тет з Родольфом Рошем і легко переграв його, а на початку другого тайму Микаель Ізабей з передачі Лioнеля Матиса подвоїв перевагу. Незважаючи на перемогу, дружина Жийо продовжує залишатися на передостанній сходинці в турнірній таблиці.

Парижани здобули першу в поточному чемпіонаті перемогу на своєму полі, забивши три м'ячі у ворота «криваво-золотих». Причому всі вони були на рахунку футболістів, які вийшли на заміну. Основні події в матчі розгорнулися після перерви, коли упродовж якихось десяти хвилин Ведран Руньє тричі змушений був виймати м'ячі із сітки. Спершу на 58-й хвилині найкращий снайпер столичного клубу Педру Паулета з передачі Амара Діане вивів господарів поля вперед, а потім ще двічі відзначився вже сам Діане, і в обох випадках йому асистував Жером Ротен. Дружина Жан-П'єра Папена, в складі якої дебютували Надир Бельхадж і Теофілу Мауліда, зазнала третьої поразки поспіль.

«Марсель» поступився в гостях бретонцям, які перервали свою безвиграшну серію з семи матчів. Причому підопічні Еріка Геретса першими повели в рахунку: на 16-й хвилині Джибріль Сиссе ударом головою замкнув навіс із лівого флангу новачка команди Кангі Акале. За сім хвилин до перерви господарі поля зусиллями Микаеля Пажиса відновили паритет. На 68-й хвилині марсельці залишилися в меншості: червону картку отримав ще один їхній джокер, Хуан Анхел Круповьєса. Щоб реалізувати свою чисельну перевагу, футболістам «Ренна» знадобилося майже чверть години: Сильвен Вільтор, оформивши дубль на 82-й і 88-й хвилинах, приніс перемогу команді Гі Лякомба.

Монегаски з мінімальною перевагою взяли гору над «Лор'єном». Переможний м'яч на завершальній хвилині регламентованого часу забив ударом головою оборонець Массамба, котрий дебютував у складі «Монако».

Команда Клода Пюеля не змогла вдома здолати очевидного аутсайдера, якого вперше вивів на поле новий наставник Івон Пулікен. Причому, «Лілль» уникнув поразки вже в компенсований арбітром час.

Ірина ХОЛОД.

«Ренн» – «Марсель» – 3:1 (1:1).
«Ренн»: Пуплен, Фанні, Ешижиль, Ханссон, Леруа, Сорлен, Шейру, Лемойн (Томер, 77), Вільторд, Бріан, Пажис (Дідо, 86).
«Марсель»: Манданда, Боннар, Круповьєса, Живе, Шейру, Кана, Ндіай (Родригес, 46), Вальбуена (Мбов, 71), Насрі, Акале (Зенден, 72), Сиссе.
Голи: Сисе (17), Пажис (39), Вільторд (82, 88).
Вилучення: Круповьєса (67).

ПСЖ – «Ланс» – 3:0 (0:0).
ПСЖ: Ландро, Арман, Камара, Йєпес, Сеара, Клеман, Шантом, Дігард (Діане, 42), Ротен, Нгог (Паулета, 54), Луюндула (Менді, 82).
«Ланс»: Руньє, Бишевац, Хілтон, Демон, Бельхадж, Обі (Лауренті, 70), Сабле, Ковачевич, Букарі (Хітер, 67), Лякур (Кейта, 86), Мауліда.
Голи: Паулета (58), Діане (65, 67).

«Ліон» – «Тулуза» – 3:2 (1:1).
«Ліон»: Купе, Ревейєр, Андерсон, Скиллачі, Гроссо, Тулалан, Кьольстрем, Жуніньо (Бодмер, 70), Бен Арфа (Мунір, 80), Бензема (Ремі, 76), Барош.
«Тулуза": Дюшес, Аррибаже, Ілунга, Сетто, Ебондо, Сирьє, Дьєз, Арраше, Сиссоко (Фабиньо, 88), Бергуньо (Жиньяк, 69), Ельмандер.
Голи: Ревейєр (9, у свої ворота), Бен Арфа (16), Жуніньо (57), Бензема (66), Фабиньо (90).

«Кан» – «Нансі» – 0:0.
«Кан»: Тебо, Тіам, Сорбон, Сюбе, Енбар, Ниве, Промен, Дерен (Тудич, 74), Гомис (Гранден, 64), Елюшан, Компан.
«Нансі»: Брасильяно, Пюйгреньє, Андре Луїс, Соже, Б'янкалані, Беренгер, Гаванон, Малонга, Діа (Брісон, 74), Фортун (Курбело, 62), Кім.

«Бордо» – «Осер» – 4:1 (2:1).
«Бордо»: Раме, Жур'єтті, Шальме, Планус, Енріке, Алонсо (Жуссі, 81), Діарра, Міку (Фернандо, 65), Тремулинас (Вендель, 65), Бейон, Кавенагі.
«Осер»: Сорен, Жорес, Миньо, Маркос Антоніо, Тома, Педретті, Шафні, Каленберг, Лежен (Тамаш, 65), Єлень, Нікулае.
Голи: Нікулае (2), Кавенагі (13, 52), Планус (40), Бейон (90).

«Ле Ман» – «Сошо» – 0:2 (0:1).
«Ле Ман»: Рош, Кальве, Бухурс, Йєбда, Мацуї (Ель Бахірі, 81), Сессеньон, Лувьон, Лорьо (Майга, 68), Кютадьє (Дуллар, 56), Ле Таллек, Де Мело.
«Сошо»: Рішар, Бреше, Пішо, Даф, Перкес, Дальма, Ізабе, Піто, Матис, Ердинг (Сене, 66), Дагано (Морис-Белай, 59).
Голи: Ердинг (45), Ізабе (54).
Вилучення: Дальма (63).

«Лілль» – «Метц» – 1:1 (0:1).
«Лілль»: Малікі, Таффоро (Бастос, 18), Берья, Ліхтштайнер, Рамі, Плестан (Хазар, 76), Обраньяк, Дебюши, Кабайє, Фро, Клюйверт (Міраллас, 64).
«Метц»: Маришес, Деломмо, Кубилье, Бассон, Ш. Гей, Ренуар, Агуазі, П'янич (Діоп, 50), Франсуа, Карді (Бельсон, 46), Жигакс (Корралес, 61).
Голи: Жигакс (25), Кабайє (90).
Вилучення: Басон (50).

«Монако» – «Лор'єн» – 1:0 (0:0).
«Монако»: Рома, Адріано, Болівар, Мураторі, Мер'єм, Бернарді (Мартен, 78), Самбу, Бакар (Леко, 87), Менес, Піно (Нене, 46), Пикьонн.
«Лор'єн»: Одар, Маршал, Морель, Сіані, Еволо, Ле Пен (Марен, 64), Саїфі (Мансурі, 77), Абрель, Хаткур, Жалле, Ваіруа (Бурхані, 86).
Гол: Самбу (90).

«Страсбур» – «Ніцца» – 0:1 (0:0).
«Страсбур»: Кассар, Дос Сантос, Песле, Беллаїд, Абдессадкі (Гамейро, 67), Йоансен, Лякур, Кохад (Шелесі, 80), Родриго, Фаншон (Рентеріа, 58), Альваро.
«Ніцца»: Льорис, Женешам, Гасе, Яхья (Баруль, 49), Ешуафні, Еллебуйк, Роль, Бальмон, Едерсон, Ласланд, Бамого (Траоре, 89).
Гол: Едерсон (51).

«Валансьєн» – «Сент-Етьєн» – 2:0 (1:0).
«Валансьєн»: Пеннето, Уадду, Дюкурті, Мартинес, Матер (Бельмаді, 65), Руде, Думен (Ріппер, 81), Саєс, Траоре, Савидан (Себо, 73), Пюжоль.
«Сент-Етьєн»: Жано, Варро, Беналуан, Тавларидис (Діавара, 69), Ландрен (Жильотті, 46), Дернес (Пайє, 82), Перрен, Матуїди, Дабо, Гуарен, Гомис.
Голи: Думен (9), Пюжоль (89).

СКАНВОРД № 75 «ВОЛОДАРІ ЗОЛОТИХ М'ЯЧІВ»

Югосл. клуб
Фото 1
Фото 2
Фото 3
Конкурент "Базеля"
Клуб з Австрії
Порушення правил
Бек "Емполі"
Колишній
Фото 1
Фото 2
... Камара
Фото 4
... Коул
Гаттузо, Зеєдорф
... Адвокат
Ель - ... (гравець "Ліверпуля")
Фото 3
На футболці футболіста
Один з тренерів збірної України
Фото 5
Фото 4
Хавбек "Ренна"
Фото 6
Воротар "Севільї"
Гравець зб.Нігерії на ЧС-1998
Форвард зб.Норвегії 90-х рр.
Команда з Польщі
Швейц. клуб
Фото 7
Учасник ЧС-1998
Тренер "Челсі"
Фото 5
Фото 6
Хавбек "Аякса"
"Ріо ..."
Оборо-нець "Торіно"
Нападник зб.Франції на ЧЄ-1992
Фото 7
Фото 8
Автор першого гола ЧС
Клуб із Марселя
Фото 8
Напій піратів
Півобо-ронець "Тотен-хема"
Бек "АЗ"
Легенд.нідерл. нападник 70-х
Хавбек зб.Нігерії
... Мюллер
Фото 9
Грав за "Байєр" проти "Динамо"
"Чорне ..."
Фото 9
Дует форвардів і плеймейкер
Грем Ле ...
Фото 10
Албан. клуб
Молоде дарування "Мілана"
Взяття воріт
Фото 10
Оборо-нець "Мілана"
Екс-форвард "Бетіса"
... Кемпбелл
Перша гра

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

ЮРГЕН В «БАЙЄРНІ»!

Завершилися пошуки нового тренера для мюнхенського «Байєрна», які були спричинені відмовою Хітцфельда продовжити контракт. З літа цього року команду буде тренувати Юрген Клінсманн — відомий гравець і вже досить відомий тренер. Саме Клінсманн привів збірну Німеччини до бронзових медалей на ЧС-2006 в той момент, коли не тільки збірна, а й весь німецький футбол знаходилися в кризі. Зміна тренера говорить про те, що в консервативний футбол «від Хітцфельда» додасться трішки перцю, адже Клінсманн відомий як прибічник гостроатакуючого футболу. Контракт підписаний на два роки. До речі, не встиг Юрген прийти до команди, як вже практично організував перший трансфер — скоріш за все, влітку до «Байєрна» перейде лівий півоборонець бременського «Вердера» Тім Боровський.

«АЙНТРАХ» ХОЧЕ КАЙО

Франкфуртський «Айнтрахт» продовжує збирати молодих талантів. Після підписання контракту з молодим чехом Мартіном Феніоном, «Айнтрахт» знаходиться в кроці від придбання бразильського плеймейкера на ім'я Сезар Алвеш Дос Сантос. А по народному Кайо. Його останнім клубом був «Палмейрас», який і отримав 4 мільйони євро на рахунок. Перед початком цього сезону Кайо перейшов до «Палмейраса» і в 27 матчах забив 9 м'ячів.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить тричі на тиждень (вівторок, середа, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України» Державного управління справами. Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.com.ua
Сайт:www.ukrainian-football.narod.ru

В.о. головного редактора
Л.О.МАКСИМЕНКО
О.П.ТРАВЯНКА
(відповідальний за випуск)
Видрукувано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025004.
Індекс 60994.

